

แนวปฏิบัติเพื่อสนับสนุนการทำงานกับชาวประมงขนาดเล็กอย่างยั่งยืนโดยสมัครใจ
ในบริบทของความมั่นคงทางอาหารและการขจัดความยากจน

เพื่อเป็นเกียรติให้กับคุณจันตริกา ชาร์มา ซึ่งอุทิศตนทำงานอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยเพื่อให้ชีวิตของแรงงาน
ในภาคการประมงทั่วโลกดีขึ้น และเป็นผู้ที่มีส่วนสำคัญอย่างไม่สามารถประเมินค่าได้ในการกำหนด
แนวทางปฏิบัติเหล่านี้

สารบัญ

ตัวย่อและชื่อย่อ	4
คำนำ	5
ส่วนที่ 1: บทนำ	9
1. วัตถุประสงค์	9
2. ลักษณะและขอบเขต	10
3. หลักการสำหรับการปฏิบัติ	11
4. ความสัมพันธ์กับกฎหมายและความตกลงระหว่างประเทศอื่น ๆ	14
ส่วนที่ 2: การทำประมงอย่างรับผิดชอบและการพัฒนาที่ยั่งยืน	15
5. ธรรมชาติของการถือครองที่ดินและการบริหารจัดการทรัพยากร	15
5 ก. ธรรมชาติที่รับผิดชอบด้านการถือครองที่ดิน	16
5 ข. การบริหารจัดการทรัพยากรอย่างยั่งยืน	19
6. การพัฒนาสังคม การจ้างงานและงานที่เหมาะสม	21
7. ห่วงโซ่มูลค่า หลังการทำประมง และการค้า	25
8. ความเสมอภาคหญิงชาย	27
9. ความเสี่ยงต่อภัยธรรมชาติและ การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ	28
ส่วนที่ 3: การสร้างหลักประกันสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยและการสนับสนุนการปฏิบัติ	30
10. ความสอดคล้องของนโยบาย การประสานงานและการร่วมมือระหว่างสถาบัน	30
11. ข้อมูล การวิจัย และการสื่อสาร	32
12. การพัฒนาศักยภาพ	34
13. การสนับสนุนการปฏิบัติและการติดตามผล	35

ตัวย่อและชื่อย่อ

CCA	climate change adaptation
CEDAW	Convention Committee on the Elimination of All Forms of Discrimination against Women
CSO	civil society organization
DRM	disaster risk management
EAF	ecosystem approach to fisheries
HIV/AIDS	human immunodeficiency virus / acquired immunodeficiency syndrome
ICESCR	International Covenant on Economic, Social and Cultural Rights
IGO	intergovernmental organization
ILO	International Labour Organization
IMO	International Maritime Organization
IUU	illegal, unreported and unregulated (fishing)
MCS	Monitoring, control and surveillance
NGO	non-governmental organization
Rio+20	United Nations Conference on Sustainable Development (Rio+20)
The Code	Code of Conduct for Responsible Fisheries (FAO)
UN	United Nations
UN DRIP	United Nations Declaration on the Rights of Indigenous Peoples
UNFCCC	United Nations Framework Convention on Climate Change
WTO	World Trade Organization

คำนำ

แนวปฏิบัติเพื่อการสนับสนุนการทำประมงขนาดเล็กอย่างยั่งยืนโดยสมัครใจในบริบทของความมั่นคงทางอาหารและการขจัดความยากจนนี้ ได้รับการพัฒนาขึ้นตามหลักปฏิบัติด้านจริยธรรมเพื่อการทำประมงอย่างรับผิดชอบขององค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติเมื่อปี 2538 เพื่อให้เป็นแนวทางเสริมด้านการทำประมงขนาดเล็กที่สนับสนุนหลักการและข้อกำหนดทั้งปวงของหลักปฏิบัติด้านจริยธรรมเพื่อการทำประมงอย่างรับผิดชอบขององค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ ดังนั้น แนวปฏิบัติจึงมุ่งสนับสนุนภาพประจักษ์ การรับรอง และการส่งเสริมบทบาทของการประมงขนาดเล็กที่มีความสำคัญมาแต่ดั้งเดิม และเพื่อมีส่วนร่วมในความพยายามระดับโลกและประเทศที่มุ่งขจัดความหิวโหยและความยากจน แนวปฏิบัตินี้สนับสนุนการทำประมงอย่างรับผิดชอบและการพัฒนาสังคมและเศรษฐกิจอย่างยั่งยืนเพื่อประโยชน์ของชนรุ่นปัจจุบันและอนาคต โดยการเน้นชาวประมงขนาดเล็กและคนงานในภาคประมงและกิจกรรมที่เกี่ยวข้อง และรวมถึงประชาชนที่เปราะบางและถูกขับออกไปอยู่ชายขอบที่ส่งเสริมแนวทางการทำงานด้านสิทธิมนุษยชน

ต้องย้ำว่าแนวปฏิบัตินี้สามารถเลือกใช้ด้วยความสมัครใจ มีขอบเขตใช้ได้ในระดับโลก โดยเน้นที่ความต้องการของประเทศที่กำลังพัฒนา

การทำประมงขนาดเล็กที่เป็นอาชีพ ซึ่งรวมกิจกรรมทุกอย่าง ทั้งห่วงโซ่มูลค่า ช่วงก่อนและหลังการเก็บเกี่ยว ที่ดำเนินการโดยทั้งชายและหญิงที่มีบทบาทสำคัญในความมั่นคงทางอาหารและโภชนาการ การขจัดความยากจน การพัฒนาที่เสมอภาคและการใช้ประโยชน์ทรัพยากรอย่างยั่งยืน การทำประมงขนาดเล็กทำให้มีอาหารที่คุณค่าทางโภชนาการสำหรับตลาดท้องถิ่น ตลาดในประเทศและต่างประเทศ และช่วยสร้างรายได้ซึ่งสนับสนุนเศรษฐกิจในท้องถิ่นและประเทศ

การทำประมงขนาดเล็กมีสัดส่วนถึงประมาณครึ่งหนึ่งของปริมาณการจับปลาทั่วโลก และเมื่อพิจารณาถึงการจับปลาที่มุ่งเพื่อการบริโภคโดยตรงแล้ว สัดส่วนของการจับปลาในภาคประมงขนาดเล็กนี้ ก็จะเพิ่มขึ้นเป็นสองในสามทีเดียว การทำประมงน้ำจืดมีความสำคัญเป็นพิเศษในแง่นี้ และการทำประมงขนาดเล็กเพื่อการผลิตอาหารก็มีสัดส่วนสูงในภาคประมงย่อยนี้ การทำประมงขนาดเล็กทั่วโลกมีชาวประมงและแรงงานภาคประมงทำงานมากกว่าร้อยละ 90 และเกือบครึ่งเป็นผู้หญิง นอกจากการจ้างงานทั้งเต็มเวลาและไม่เต็มเวลา และแรงงานในภาคประมงแล้ว ยังมีการทำประมงตามฤดูกาลหรือตามโอกาส และกิจกรรมที่เกี่ยวข้องซึ่งสร้างรายได้เสริมให้แก่คนเรื้อนล้าน กิจกรรมเหล่านี้อาจเป็นกิจกรรมเสริมหรือเป็นกิจกรรม

---

¹ คำ “ทรัพยากรประมง” ในเอกสารฉบับนี้ ก็นับรวมถึงทรัพยากรทางน้ำที่มีชีวิตทุกชนิด (หญ้าทะเล หอย ฯลฯ ทั้งในทะเลและแหล่งน้ำจืด) ซึ่งเป็นเป้าหมายของการทำประมงโดยทั่วไป

สำคัญเป็นพิเศษในช่วงเวลาที่เกิดความยากลำบาก ชาวประมงขนาดเล็กและแรงงานในภาคประมงจำนวนมากทำการประมงของตนเอง และเป็นผู้จัดหาอาหารเลี้ยงครอบครัวและชุมชนของตนโดยตรง รวมทั้งทำงานในการประมงพาณิชย์ การแปรรูปและการตลาด การทำประมงและกิจกรรมที่เกี่ยวข้องมักจะเป็นฐานของเศรษฐกิจในท้องถิ่นของชุมชนชายฝั่งทะเล ทะเลสาบ และริมฝั่งแม่น้ำ และเปรียบเสมือนกับเครื่องจักรที่ก่อให้เกิดผลต่อเนื่องในภาคเศรษฐกิจอื่น ๆ

การทำประมงขนาดเล็กเป็นตัวแทนการประมงรายย่อยที่หลากหลายและมีพลวัต ซึ่งมักจะมีลักษณะของการย้ายถิ่นฐานตามฤดูกาล ลักษณะของประมงขนาดเล็กนี้แตกต่างกันไปตามพื้นที่ ที่จริงการทำประมงขนาดเล็กมักจะมีฐานเข้มแข็งอยู่ในชุมชนท้องถิ่น และมักจะสะท้อนให้เห็นว่าเกี่ยวพันกับทรัพยากรประมงในละแวกใกล้เคียง ประเพณีและคุณค่า และหนุนเสริมความเกาะเกี่ยวทางสังคม สำหรับชาวประมงขนาดเล็กและแรงงานในภาคประมงแล้ว การทำประมงเป็นวิถีชีวิตและเป็นภาคประมงขนาดย่อยที่ประกอบไปด้วยความหลากหลายและความร่ำรวยทางวัฒนธรรมที่มีความสำคัญระดับโลก ชาวประมงขนาดเล็กจำนวนมาก แรงงานภาคประมง และชุมชนของพวกเขา รวมไปถึงกลุ่มที่เปราะบางและกลุ่มคนชายขอบจำเป็นต้องพึ่งพาการเข้าถึงทรัพยากรประมงและที่ดินโดยตรง สิทธิในการถือครองที่ดินในพื้นที่ชายฝั่งและพื้นที่บริเวณอ่าว มีความสำคัญต่อหลักประกันและการเอื้ออำนวยให้สามารถเข้าถึงการทำประมงและกิจกรรมที่เกี่ยวข้อง (รวมถึงการแปรรูปและการตลาด) และเพื่อที่อยู่อาศัยและการสนับสนุนการดำรงชีวิตระบบนิเวศทางน้ำที่มีคุณภาพที่ดี และความหลากหลายทางชีวภาพที่เกี่ยวข้องเป็นพื้นฐานสำคัญต่อการดำรงชีวิตของพวกเขา และต่อความสามารถของภาคประมงขนาดเล็กที่จะมีส่วนต่อความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นโดยรวมด้วย

แม้ว่าชุมชนชาวประมงขนาดเล็กจำนวนมากจะมีความสำคัญก็ตาม แต่พวกเขายังคงถูกเบียดขับให้ออกไปอยู่ชายขอบ และคุณูปการของพวกเขาต่อความมั่นคงทางอาหารและโภชนาการ การขจัดความยากจน การพัฒนาที่เสมอภาค และการใช้ทรัพยากรอย่างยั่งยืน ซึ่งก่อให้เกิดประโยชน์ต่อพวกเขาเองและผู้อื่นก็ยังไม่อาจบรรลุผลได้อย่างเต็มเปี่ยม

ในการสร้างหลักประกันและเพิ่มคุณูปการของการทำประมงขนาดเล็กนั้น ต้องเผชิญกับสิ่งท้าทายและอุปสรรคต่าง ๆ มากมาย การพัฒนาภาคการประมงในช่วงสามสี่ทศวรรษที่ผ่านมาไปสู่การใช้ทรัพยากรเกินขอบเขตและการคุกคามต่อแหล่งที่อยู่อาศัยและระบบนิเวศในหลาย ๆ กรณีทั่วโลก หลักปฏิบัติตามประเพณีในการจัดสรรและแบ่งปันประโยชน์ของทรัพยากรในการทำประมงขนาดเล็ก ซึ่งดำเนินมาอย่างต่อเนื่องในชนหลายรุ่น เกิดการเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีที่รวดเร็ว และการเปลี่ยนแปลงของประชากร ชุมชนชาวประมงขนาดเล็กยังได้รับผลกระทบจากความสัมพันธ์ทางอำนาจที่ไม่เสมอภาค ในหลาย ๆ พื้นที่ ปัญหาความขัดแย้งกับการทำประมงขนาดใหญ่ อันเป็นผลมาจากระบบการบริหารจัดการการทำประมงที่

ขาดการมีส่วนร่วมและมักจะรวมศูนย์ การพัฒนา และมีการพึ่งพากันอย่างสูงเพิ่มขึ้นหรือการแข่งขันกัน ระหว่างการทำประมงขนาดเล็กและเศรษฐกิจภาคอื่น ๆ ซึ่งมักมีอิทธิพลทางการเมืองหรือเศรษฐกิจสูงกว่า ซึ่งรวมไปถึงภาคการท่องเที่ยว การเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ การเกษตร พลังงาน การทำเหมืองแร่ อุตสาหกรรม และการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน

เมื่อความยากจนที่ดำรงอยู่ในชุมชนชาวประมงขนาดเล็ก มีลักษณะที่หลากหลายมิติ และได้มีสาเหตุมาจากรายได้ที่น้อย แต่ยังคงเกิดจากปัจจัยที่ปิดกั้นมิให้ได้รับสิทธิมนุษยชนอย่างสมบูรณ์ ซึ่งรวมถึงสิทธิของพลเมือง การเมือง เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม ชุมชนชาวประมงขนาดเล็กมักตั้งอยู่ในพื้นที่ห่างไกล และมักจะมีข้อจำกัดหรือเสียเปรียบในการเข้าถึงตลาด และอาจไม่ค่อยเข้าถึงบริการทางสาธารณสุข การศึกษา และบริการทางสังคมอื่นๆ ลักษณะอื่นๆ ที่รวมถึงระดับการศึกษาในระบบต่ำ สุขภาพย่ำแย่ (มักจะมีการติดเชื้อเอชไอวี และโรคเอดส์ในอัตราที่สูง) และโครงสร้างองค์กรที่ไม่เพียงพอ การมีโอกาสที่จำกัด เนื่องจากชุมชนชาวประมงขนาดเล็กต้องเผชิญกับการขาดทางเลือกในการประกอบอาชีพ เยาวชนว่างงาน สภาพการทำงานที่ไม่ดีและไม่ปลอดภัย แรงงานที่ถูกบังคับ และแรงงานเด็ก มลภาวะ สิ่งแวดล้อมเสื่อมโทรม ผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ และภัยธรรมชาติและภัยที่มนุษย์ก่อให้เกิดขึ้นนั้น ทำให้ภัยคุกคามที่ชุมชนชาวประมงขนาดเล็กต้องเผชิญต้องเพิ่มระดับมากยิ่งขึ้น ปัจจัยเหล่านี้ ทำให้ชาวประมงขนาดเล็กและแรงงานภาคประมงต้องเผชิญกับความยากลำบากในการส่งเสียงบอกเล่าความทุกข์ยากของพวกเขา ปกป้องคุ้มครองสิทธิมนุษยชน สิทธิในการถือครองที่ดิน และการสร้างหลักประกันในการใช้ทรัพยากรประมงที่พวกเขาต้องพึ่งพาได้อย่างยั่งยืน

แนวปฏิบัติเหล่านี้ได้รับการพัฒนาโดยอาศัยกระบวนการมีส่วนร่วมและปรึกษาหารือกันระหว่างผู้แทนชุมชนชาวประมงขนาดเล็ก องค์กรภาคประชาสังคม รัฐบาล องค์กรระดับภาค และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องอื่น ๆ หลังจากนั้น ในเวทีปรึกษาหารือทางวิชาการขององค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ ก็ได้ทบทวนแนวปฏิบัติ ซึ่งก็ได้คำนึงถึงข้อพิจารณาและหลักการที่สำคัญอย่างกว้างขวาง รวมถึงความเสมอภาคและการไม่เลือกปฏิบัติ การมีส่วนร่วมและการให้ทุกฝ่ายเข้ามาช่วยด้วย ความน่าเชื่อถือและการใช้หลักกฎหมาย และหลักการที่ว่าสิทธิมนุษยชนทุกประการเป็นเรื่องสากล แบ่งแยกมิได้ เกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน และพึ่งพาซึ่งกันและกัน แนวปฏิบัตินี้สอดคล้องและส่งเสริมมาตรฐานสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ แนวปฏิบัติเหล่านี้เสริมต่อหลักปฏิบัติด้านจริยธรรมเพื่อการทำประมงอย่างรับผิดชอบและกฎหมายและความตกลงระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง พวกเขาคำนึงถึงหลักปฏิบัติด้านวิชาการ เช่น แนวปฏิบัติด้านวิชาการเพื่อการทำประมงอย่างรับผิดชอบ ข้อ 10 “คุณูปการของการทำประมงขนาดเล็กที่เพิ่มขึ้นต่อการขจัดความยากจน และความมั่นคงทางอาหาร” รวมถึงกฎหมายและความตกลงระหว่างประเทศอื่นๆ ที่สามารถสมัครใจปฏิบัติตามได้ เช่น แนวปฏิบัติว่าด้วยธรรมาภิบาลอย่างรับผิดชอบโดยสมัครใจว่าด้วยการถือครองที่ดินการทำประมง และป่าไม้ในบริบทของความมั่นคงทางอาหารระดับประเทศ (แนวปฏิบัติว่าด้วยการถือครอง

ที่ดิน) และแนวปฏิบัติว่าด้วยการรับรองสิทธิที่จะมีอาหารอย่างพอเพียงขั้นก้าวหน้าในบริบทของความมั่นคงทางอาหาร (สิทธิที่จะมีแนวปฏิบัติด้านอาหาร) เท่าที่เกี่ยวข้อง รัฐและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องอื่น ๆ ได้รับการสนับสนุนให้ศึกษาแนวปฏิบัติอื่น ๆ ด้วย เช่น กฎหมายและความตกลงระหว่างประเทศและในภูมิภาคที่เกี่ยวข้อง เพื่อบูรณาการพันธกรณี ความผูกพันโดยสมัครใจ และแนวทางชั้นนำที่มีอยู่และเกี่ยวข้องอย่างครบถ้วน

ส่วนที่ 1 บทนำ

1. วัตถุประสงค์

1.1 วัตถุประสงค์ของแนวปฏิบัติคือ

- ก) เพื่อการทำประมงขนาดเล็กมีคุณภาพต่อความมั่นคงทางอาหารและโภชนาการของโลก เพิ่มมากขึ้น และสนับสนุนความคืบหน้าในการใช้สิทธิที่จะมีอาหารอย่างเพียงพอ
- ข) เพื่อมีส่วนร่วมในการพัฒนาชุมชนชาวประมงขนาดเล็กอย่างเสมอภาค และการขจัดความยากจน และปรับปรุงสถานการณ์ด้านสังคมและเศรษฐกิจของชาวประมงและแรงงานภาคประมงในบริบทของการบริหารจัดการการทำประมงอย่างยั่งยืน
- ค) เพื่อให้เกิดการใช้ทรัพยากรประมงอย่างยั่งยืน มีการบริหารจัดการอย่างรอบคอบและรับผิดชอบ และการอนุรักษ์ทรัพยากรประมงที่สอดคล้องกับหลักปฏิบัติด้านจริยธรรมเพื่อการทำประมงอย่างรับผิดชอบต่อองค์การอาหารและเกษตร และกฎหมายและความตกลงระหว่างประเทศอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง
- ง) เพื่อส่งเสริมคุณภาพของการทำประมงขนาดเล็กต่อความยั่งยืนทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมในอนาคตเพื่อโลกของเราและประชากรโลก
- จ) เพื่อให้อำนาจแนวปฏิบัติสำหรับรัฐและผู้เกี่ยวข้องได้พิจารณาเพื่อการพัฒนาและการดำเนินนโยบายที่เป็นมิตรกับระบบนิเวศน์อย่างมีส่วนร่วม กรอบยุทธศาสตร์และกฎหมาย เพื่อปรับปรุงการทำประมงขนาดเล็กอย่างรับผิดชอบต่อและยั่งยืน
- ฉ) เพื่อให้สังคมมีความตระหนักเพิ่มขึ้นและส่งเสริมความก้าวหน้าทางความรู้ในเรื่องวัฒนธรรม บทบาท คุณภาพ และศักยภาพของการทำประมงขนาดเล็ก โดยคำนึงถึงความรู้ของบรรพบุรุษและประเพณี รวมถึงอุปสรรคและโอกาสด้วย

1.2 วัตถุประสงค์เหล่านี้ควรมีการดำเนินการให้บรรลุผลโดยอาศัยการส่งเสริมแนวทางสิทธิ

มนุษยชนโดยการเสริมสร้างพลังให้แก่ชุมชนชาวประมงขนาดเล็กทั้งชายและหญิง เพื่อให้มีส่วนร่วมในกระบวนการตัดสินใจ และร่วมรับผิดชอบในการใช้ทรัพยากรประมงอย่างยั่งยืน และเน้นความต้องการของประเทศที่กำลังพัฒนา และเพื่อประโยชน์ของกลุ่มคนที่เปราะบางและกลุ่มคนชายขอบ

2. ลักษณะและขอบเขต

- 2.1 แนวปฏิบัตินี้มีลักษณะที่สามารถนำไปใช้ได้โดยสมัครใจ แนวปฏิบัตินี้ควรนำไปประยุกต์ใช้กับการทำประมงขนาดเล็กในทุกบริบท มีขอบเขตกว้างๆ แต่ก็เน้นเป็นการเฉพาะกับความ ต้องการของประเทศที่กำลังพัฒนา
- 2.2 แนวปฏิบัตินี้เหมาะสมสำหรับการทำประมงขนาดเล็กทั้งในทะเลและแหล่งน้ำจืด ตัวอย่างเช่น ชายและหญิงที่ทำงานในกิจกรรมต่างๆ ทั้งปวงตามห่วงโซ่มูลค่า และกิจกรรมก่อนและหลัง การทำประมง ความเชื่อมโยงที่สำคัญระหว่างการประมงขนาดเล็กและเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำเป็น ที่ได้รับการยอมรับ แต่แนวปฏิบัติฉบับนี้จะมุ่งเน้นเฉพาะการจับสัตว์น้ำ
- 2.3 แนวปฏิบัตินี้มุ่งไปที่ประเทศที่เป็นและไม่เป็นสมาชิกขององค์การอาหารและเกษตรแห่ง สหประชาชาติในทุกระดับของรัฐ รวมถึงองค์กรระดับอนุภูมิภาค ภูมิภาค ระหว่างประเทศ และระหว่างรัฐบาล และภาคประมงขนาดเล็ก (ชาวประมง แรงงานในภาคประมง ชุมชนของ พวกเขา ผู้นำตามประเพณีและวัฒนธรรม องค์กรวิชาชีพที่เกี่ยวข้อง และองค์กรประชาสังคม) แนวปฏิบัตินี้ยังมุ่งไปที่สถาบันวิจัยและวิชาการ ภาคเอกชน องค์กรพัฒนาเอกชน และทุกส่วน อื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับภาคประมง การพัฒนาชายฝั่งและชนบท และการใช้สิ่งแวดล้อมทางน้ำ
- 2.4 แนวปฏิบัติยอมรับความหลากหลายของการทำประมงขนาดเล็ก และไม่มีคำนิยามเพียงหนึ่ง เดียวที่ได้รับการยอมรับร่วมกันสำหรับภาคประมงขนาดเล็ก ด้วยเหตุนี้ แนวปฏิบัตินี้มีได้ให้ นิยามมาตรฐานของการทำประมงขนาดเล็ก หรือจะทำอย่างไรในการประยุกต์ใช้ในประเทศ แนวปฏิบัตินี้มีความเหมาะสมเป็นพิเศษต่อการทำประมงขนาดเล็กเพื่อยังชีพ และ ชาวประมงที่มีความเปราะบาง เพื่อให้เกิดความโปร่งใสและความน่าเชื่อถือในการประยุกต์ใช้ แนวปฏิบัติจึงเป็นเรื่องสำคัญที่จะต้องให้มั่นใจว่า กิจกรรมใดและผู้ดำเนินการรายใดที่ถือว่ามี ขนาดเล็ก และต้องค้นหาว่ากลุ่มใดที่มีความเปราะบางและเป็นกลุ่มคนชายขอบที่ต้องได้รับความ ใส่ใจเพิ่มขึ้น ประเด็นนี้ต้องดำเนินการในระดับภูมิภาค อนุภูมิภาค หรือระดับประเทศ และตามบริบทเฉพาะที่จะมีการประยุกต์ใช้ รัฐควรให้หลักประกันว่า การค้นหาและการ ประยุกต์ใช้นี้จะได้รับการชี้นำด้วยกระบวนการมีส่วนร่วมอย่างมีความหมายและเป็นแก่สาร มี การปรึกษาหารือ และเน้นวัตถุประสงค์ที่ตอบสนองในหลายระดับ เพื่อว่า เสียงของทั้งชาย และหญิงจะได้รับฟัง ทุกฝ่ายควรสนับสนุนและมีส่วนร่วมในกระบวนการดังกล่าวอย่าง เหมาะสม
- 2.5 แนวปฏิบัตินี้ ควรมีการแปลและประยุกต์ใช้ตามระบบกฎหมายและสถาบันของประเทศ

3. หลักการสำหรับการปฏิบัติ

3.1 แนวปฏิบัตินี้อยู่บนพื้นฐานมาตรฐานสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ มาตรฐานการทำประมงอย่างรับผิดชอบ และวิธีปฏิบัติและการพัฒนาที่ยั่งยืนตามเอกสารผลการประชุมริโอบวก 20 ที่ชื่อ “อนาคตที่เราต้องการ” หลักปฏิบัติด้านจริยธรรมเพื่อการทำประมงอย่างรับผิดชอบต่อขององค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ และความตกลงอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง โดยให้ความสนใจเป็นพิเศษต่อกลุ่มประชากรที่เปราะบางและกลุ่มคนชายขอบ และความจำเป็นที่จะต้องสนับสนุนการดำเนินงานให้มีความก้าวหน้าคืบหน้าอย่างแท้จริงสำหรับเรื่องสิทธิที่จะมีอาหารเพียงพอ

1. **สิทธิมนุษยชนและศักดิ์ศรี** ตระหนักถึงศักดิ์ศรีโดยกำเนิด และสิทธิมนุษยชนของแต่ละคนที่เท่าเทียมและไม่สามารถถ่ายโอนกันได้นั้น ทุกฝ่ายควรยอมรับ เคารพ ส่งเสริม และคุ้มครองหลักการแห่งสิทธิมนุษยชน และการประยุกต์ใช้ในชุมชนที่ต้องพึ่งพาการทำประมงขนาดเล็ก ตามที่กำหนดไว้ในมาตรฐานสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ ความเป็นสากล และการไม่สามารถถ่ายโอนกันได้ การแบ่งแยกไม่ได้ การพึ่งพาอาศัยกัน และความสัมพันธ์ระหว่างกัน การไม่เลือกปฏิบัติและความเสมอภาค การมีส่วนร่วมและการครอบคลุมทุกคน ความน่าเชื่อถือและการบังคับใช้กฎหมาย รัฐควรเคารพและคุ้มครองสิทธิของผู้ปกป้องสิทธิมนุษยชนในการทำอาชีพประมงขนาดเล็กของเขา

ฝ่ายที่มีรัฐ รวมถึงกิจการธุรกิจที่เกี่ยวข้องหรือธุรกิจที่จะมีผลกระทบต่อการทำประมงขนาดเล็กแบบมีความรับผิดชอบต่อเคารพในสิทธิมนุษยชน รัฐควรกำหนดขอบเขตกิจกรรมในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการทำประมงขนาดเล็กของฝ่ายที่มีรัฐ เพื่อให้มีหลักประกันว่าพวกเขาจะปฏิบัติตามมาตรฐานสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ

2. **การเคารพวัฒนธรรม** ต้องตระหนักและเคารพรูปแบบองค์ความรู้และวิถีปฏิบัติตามประเพณีในท้องถิ่นของชุมชนชาวประมงขนาดเล็ก รวมถึงชนพื้นเมือง และกลุ่มชาติพันธุ์ โดยการสนับสนุนผู้หญิงให้เป็นผู้นำและคำนึงถึงมาตรา 5 ของอนุสัญญาว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ

3. **การไม่เลือกปฏิบัติ** ส่งเสริมการจัดการเลือกปฏิบัติด้านนโยบายและการปฏิบัติในทุกรูปแบบในการทำประมงขนาดเล็ก

4. **ความเสมอภาคหญิงชายและความยุติธรรม** คือพื้นฐานในการพัฒนาใดๆ การตระหนักถึงบทบาทของผู้หญิงในการทำประมงขนาดเล็ก สิทธิและโอกาสที่เท่าเทียมกัน ควรได้รับการส่งเสริม

5. **ความยุติธรรมและความเสมอภาค** การส่งเสริมความยุติธรรมและการปฏิบัติอย่างยุติธรรม ทั้งในแง่กฎหมายและในการปฏิบัติต่อทุกคนและประชาชาติทั้งหมด รวมถึงสิทธิ

ที่เท่าเทียมกันที่จะได้รับสิทธิมนุษยชนอย่างครบถ้วน ในเวลาเดียวกันความแตกต่างระหว่างหญิงและชายควรได้รับการยอมรับ และมีการดำเนินมาตรการเฉพาะเพื่อเร่งรัดความเสมอภาคที่เป็นจริง เช่น การใช้การปฏิบัติพิเศษเฉพาะที่จำเป็นเพื่อให้เกิดผลลัพธ์ที่เท่าเทียม โดยเฉพาะสำหรับกลุ่มคนที่เปราะบางและกลุ่มคนชายขอบ

6. **การหารือและการมีส่วนร่วม** การให้หลักประกันแก่การมีส่วนร่วมของชุมชนชาวประมงขนาดเล็ก รวมถึงกลุ่มชาติพันธุ์อย่างเสรี มีประสิทธิผล มีความหมาย และได้รับข้อมูลอย่างถูกต้องครบถ้วน โดยคำนึงถึงปัญญาแห่งสหประชาชาติว่าด้วยสิทธิชนเผ่าพื้นเมือง ในกระบวนการตัดสินใจทั้งปวงที่เกี่ยวข้องกับทรัพยากรและพื้นที่ประมง ที่มีการทำประมงขนาดเล็ก รวมถึงผืนแผ่นดินข้างเคียง โดยคำนึงถึงความไม่สมดุลทางอำนาจที่มีอยู่ระหว่างฝ่ายต่างๆ ซึ่งควรต้องรวมถึงข้อคิดเห็นและการสนับสนุนจากผู้ที่อาจได้รับผลกระทบจากการตัดสินใจก่อนที่จะทำการตัดสินใจใด ๆ และให้มีการตอบสนองต่อคุณูปการของพวกเขา
7. **การบังคับใช้กฎหมาย** ในการใช้แนวทางกฎหมายสำหรับการทำประมงขนาดเล็กที่มีการประกาศต่อสาธารณชนอย่างกว้างขวางด้วยภาษาที่เข้าใจได้ และครอบคลุมทุกคน มีการบังคับใช้อย่างเสมอภาคและมีการวินิจฉัยโดยอิสระเสรี และสอดคล้องกับพันธกรณีที่มีอยู่ภายใต้กฎหมายระดับประเทศและระหว่างประเทศ และโดยคำนึงถึงความผูกพันโดยสมัครใจตามกฎหมายในภูมิภาคและระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง
8. **ความโปร่งใส** นิยามต้องชัดเจน และประกาศนโยบาย กฎหมาย และวิธีพิจารณาคดีมีความกว้างขวางใช้ภาษาที่เหมาะสม และประกาศคำตัดสินอย่างกว้างขวางด้วยภาษาที่เหมาะสมในรูปแบบที่ทุกคนเข้าถึงได้
9. **ความน่าเชื่อถือ** ให้แต่ละคน องค์กรรัฐ และองค์กรที่มีรัฐ ต้องรับผิดชอบต่อการกระทำและการตัดสินใจของตนตามหลักการการบังคับใช้กฎหมาย
10. **ความยั่งยืนทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม** ใช้แนวทางป้องกันและการบริหารจัดการความเสี่ยงเพื่อคุ้มครองผลที่ไม่ปรารถนาที่เกิดขึ้น รวมถึงการใช้ทรัพยากรประมงเกินขอบเขต และผลกระทบด้านลบต่อสิ่งแวดล้อม สังคม และเศรษฐกิจ
11. **แนวทางแบบองค์รวมและการบูรณาการ** ตระหนักถึงหลักการเชิงระบบนิเวศน์ในการทำประมง ให้เป็นหลักการสำหรับการปฏิบัติที่สำคัญ โดยรวมถึงแนวคิดเรื่องความครอบคลุมและความยั่งยืนของทุกส่วนของระบบนิเวศน์ รวมถึงการดำรงชีวิตของชุมชนชาวประมงขนาดเล็ก และให้หลักประกันว่าจะมีการประสานงานข้ามภาคส่วนของชุมชนชาวประมงขนาดเล็ก เนื่องจากการทำประมงขนาดเล็กนี้ เกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดและต้องพึ่งพาภาคส่วนอื่น ๆ อีกมากมายหลายภาคส่วน

12. **ความรับผิดชอบทางสังคม** ส่งเสริมความสามัคคีกันของชุมชน และความรับผิดชอบต่อ
ร่วมของบรรษัท การส่งเสริมสิ่งแวดล้อมที่ช่วยให้เกิดความร่วมมือกันระหว่างผู้ที่เกี่ยวข้อง
ที่ควรได้รับการสนับสนุน
13. **ความเป็นไปได้ และศักยภาพทางสังคมและเศรษฐกิจ** ให้หลักประกันว่านโยบาย
ยุทธศาสตร์ แผนงาน และกิจกรรมในการปรับปรุงธรรมาภิบาลและการพัฒนาการทำ
ประมงขนาดเล็กจะสมเหตุสมผลทั้งทางสังคมและเศรษฐกิจ พวกเขาควรได้รับข้อมูลด้วย
เงื่อนไขที่มีอยู่เดิม ที่ปฏิบัติได้และปรับปรุงได้ตามสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป และควร
สนับสนุนการปรับตัวของชุมชนด้วย

4. ความสัมพันธ์กับกฎหมายและความตกลงระหว่างประเทศอื่น ๆ

4.1 แนวปฏิบัตินี้ควรตีความและนำไปประยุกต์ใช้อย่างสอดคล้องกับสิทธิและพันธกรณีที่มีอยู่ตามกฎหมายของประเทศและระหว่างประเทศ ร่วมกับความผูกพันโดยสมัครใจตามความตกลงระดับภูมิภาคและระหว่างประเทศ แนวปฏิบัตินี้เสริมและสนับสนุนความพยายามของประเทศภูมิภาคและระหว่างประเทศที่มุ่งประเด็นสิทธิมนุษยชน การทำประมงอย่างรับผิดชอบและการพัฒนาอย่างยั่งยืน แนวปฏิบัตินี้มีการพัฒนาเพื่อสนับสนุนหลักปฏิบัติด้านจริยธรรมเพื่อการทำประมงอย่างรับผิดชอบ และสนับสนุนการทำประมงอย่างรับผิดชอบและการใช้ทรัพยากรอย่างยั่งยืนตามความตกลงนี้

4.2 ไม่ควรตีความแนวปฏิบัตินี้เพื่อจำกัดหรือลดรอนสิทธิหรือพันธกรณีของรัฐต้องปฏิบัติตามกฎหมายระหว่างประเทศ แนวปฏิบัตินี้อาจใช้เพื่อเป็นแนวทางซึ่งนำการปรับและให้เกิดข้อกำหนดทางกฎหมายและระเบียบใหม่หรือส่วนเสริม

ส่วนที่ 2 การทำประมงอย่างรับผิดชอบและการพัฒนาที่ยั่งยืน

5. ธรรมชาติของการถือครองที่ดินและการบริหารจัดการทรัพยากร

5.1 แนวปฏิบัตินี้รับรองความจำเป็นที่จะต้องมีการใช้ความหลากหลายทางชีวภาพและ

ทรัพยากรธรรมชาติอย่างรับผิดชอบและยั่งยืน เพื่อตอบสนองความต้องการด้านการพัฒนาและสิ่งแวดล้อมของชนรุ่นปัจจุบันและอนาคต ชุมชนชาวประมงขนาดเล็กจำเป็นต้องได้รับสิทธิในการถือครอง² ทรัพยากรที่เป็นพื้นฐานสำหรับการดำเนินชีวิตทางสังคมและวัฒนธรรมที่ดี การดำรงชีวิต และการพัฒนาอย่างยั่งยืน แนวปฏิบัตินี้สนับสนุนการกระจายประโยชน์ที่ได้รับจากการบริหารจัดการการประมงและระบบนิเวศน์อย่างรับผิดชอบอย่างเท่าเทียมกัน และเกิดประโยชน์ต่อชาวประมงขนาดเล็ก และแรงงานในภาคประมง ทั้งชายและหญิง

---

² คำว่า "สิทธิในการถือครอง" ใช้ตามแนวปฏิบัติว่าด้วยธรรมชาติของธรรมชาติการถือครองที่ดิน การทำประมง และป่าไม้ในบริบทของความมั่นคงทางอาหารอย่างรับผิดชอบโดยสมัครใจ

5ก. ธรรมนูญฉบับที่รับผิดชอบด้านการถือครองที่ดิน

5.2 ทุกฝ่ายควรรับรองว่า ธรรมนูญฉบับในเรื่องการถือครองที่ดิน การทำประมง และป่าไม้ อย่างไรก็ตาม รับผิดชอบที่ประยุกต์ใช้ได้กับการทำประมงขนาดเล็กนั้น เป็นหลักสำคัญในการทำให้สิทธิมนุษยชน ความมั่นคงทางอาหาร การขจัดความยากจน การเลี้ยงสัตว์อย่างยั่งยืน ความมั่นคงทางสังคม ความมั่นคงในที่อยู่อาศัย ความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ และการพัฒนาชนบทและสังคมนั้น เกิดผลในทางปฏิบัติ

5.3 รัฐตามข้อกฎหมายของพวกเขา นั้น ควรให้หลักประกันว่า ชาวประมงขนาดเล็ก แรงงานในภาคประมง และชุมชนของพวกเขา จะมีสิทธิในการถือครองทรัพยากรประมง (ทั้งในทะเลและบนพื้นแผ่นดิน) และพื้นที่ทำประมงขนาดเล็กและผืนดินในละแวกใกล้เคียงอย่างมั่นคง เท่าเทียม อย่างเหมาะสมทั้งทางสังคมและวัฒนธรรม โดยให้ความสำคัญเป็นพิเศษต่อผู้หญิงในเรื่องสิทธิการถือครอง

5.4 รัฐตามข้อกฎหมายของพวกเขา นั้น และทุกฝ่ายตามข้อกฎหมายของตน ควรรับรอง เคารพ และคุ้มครองสิทธิในการถือครองตามกฎหมายในทุกรูปแบบ โดยคำนึงถึงสิทธิตามวัฒนธรรม ทรัพยากรทางน้ำ และที่ดินและพื้นที่ทำประมงขนาดเล็กของชุมชนชาวประมงขนาดเล็กตามความเหมาะสม หากจำเป็น เพื่อคุ้มครองสิทธิการถือครองตามกฎหมายในรูปแบบต่าง ๆ จึงควรมีการตรากฎหมายเพื่อให้เกิดผลดังกล่าว รัฐควรดำเนินมาตรการที่เหมาะสมเพื่อค้นหาบันทึก และเคารพผู้ถือสิทธิครอบครองตามกฎหมายและสิทธิของพวกเขา บรรทัดฐานและวิถีปฏิบัติของท้องถิ่น รวมถึงการเข้าถึงทรัพยากรประมงและที่ดินตามประเพณีวัฒนธรรมของชุมชนประมงขนาดเล็ก รวมทั้งชนพื้นเมืองและชนกลุ่มน้อยควรได้รับการยอมรับการเคารพ และปกป้องในรูปแบบที่สอดคล้องกับกฎหมายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ ปฏิญญาสหประชาชาติว่าด้วยสิทธิของปวงชนท้องถิ่นดั้งเดิม และปฏิญญาว่าด้วยสิทธิของบุคคลผู้เป็นชนกลุ่มน้อยทางสัญชาติหรือชาติพันธุ์ ศาสนา และภาษา จะต้องได้รับความใส่ใจตามความเกี่ยวข้อง หากการปฏิรูปรัฐธรรมนูญหรือกฎหมายที่มุ่งเสริมสิทธิของผู้หญิงให้เข้มแข็งและทำให้เกิดความขัดแย้งกับขนบธรรมเนียม ทุกฝ่ายควรร่วมมือกันเพื่อรับรองการเปลี่ยนแปลงในระบบขิงการดำรงตำแหน่งตามธรรมเนียม

5.5 รัฐควรตระหนักถึงบทบาทของชุมชนประมงขนาดเล็กและชนพื้นเมืองในการฟื้นฟู อนุรักษ์ ปกป้อง และร่วมจัดการระบบนิเวศทางน้ำและระบบนิเวศชายฝั่งของท้องถิ่น

5.6 หากรัฐถือกรรมสิทธิ์หรือควบคุมทรัพยากรน้ำ (รวมทั้งทรัพยากรประมง) และที่ดิน หากจำเป็น รัฐควรกำหนดการใช้และสิทธิการถือครองทรัพยากรเหล่านั้นโดยคำนึงถึงประเด็นต่าง ๆ เช่น วัตถุประสงค์ทางสังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม รัฐควรรับรองและคุ้มครองทรัพยากรสาธารณะที่มีการใช้และบริหารจัดการร่วมกัน โดยเฉพาะโดยชุมชนชาวประมงขนาดเล็ก

- 5.7 ตามมาตรา 6.18 ของหลักปฏิบัติด้านจริยธรรมเพื่อการทำประมงอย่างรับผิดชอบ หากจำเป็น รัฐควรมุ่งเน้นให้การทำประมงขนาดเล็กได้เข้าถึงการทำประมงในน่านน้ำตามกฎหมายของประเทศเป็นลำดับแรก ตามแนวคิดที่จะให้เกิดผลอย่างเท่าเทียมกันสำหรับประชาชนกลุ่มต่างๆ ทุกกลุ่มตามความเหมาะสม โดยเฉพาะกลุ่มคนที่เปราะบาง หากจำเป็นควรดำเนินการเฉพาะ เช่น การเปิดและบังคับใช้เขตพื้นที่เพื่อการทำประมงขนาดเล็ก การทำประมงขนาดเล็กควรได้รับการพิจารณาก่อนการทำความเข้าใจเกี่ยวกับการเข้าถึงทรัพยากรกับประเทศหรือฝ่ายที่สาม
- 5.8 รัฐควรรับมาตรการต่าง ๆ เพื่อเอื้ออำนวยให้มีการเข้าถึงทรัพยากรประมงอย่างเท่าเทียมกัน สำหรับชุมชนชาวประมงขนาดเล็ก รวมถึงการปฏิรูประบบการกระจายทรัพยากร โดยคำนึงถึงข้อกำหนดของแนวปฏิบัติโดยสมัครใจว่าด้วยธรรมาภิบาลการถือครองที่ดิน การประมง และป่าไม้อย่างรับผิดชอบในบริบทความมั่นคงทางอาหารของประเทศ
- 5.9 รัฐควรให้หลักประกันว่า ชุมชนชาวประมงขนาดเล็ก จะไม่ถูกไล่หรือตามอำเภอใจ และสิทธิตามกฎหมายของพวกเขาในการถือครองจะไม่ถูกยกเลิกหรือฝ่าฝืน รัฐควรรับรองว่าการแข่งขันโดยผู้ใช้อื่นมีอัตราเพิ่มขึ้นในพื้นที่ทำประมงขนาดเล็ก และชุมชนชาวประมงขนาดเล็ก โดยเฉพาะกลุ่มคนที่เปราะบางหรือกลุ่มคนชายขอบ มักจะเป็นฝ่ายเสียเปรียบในความขัดแย้งกับภาคส่วนอื่นๆ และอาจต้องการการสนับสนุนเป็นพิเศษหากการทำมาหากินของพวกเขาถูกคุกคามโดยการพัฒนาหรือกิจกรรมของภาคส่วนอื่น ๆ
- 5.10 ก่อนการดำเนินโครงการพัฒนาขนาดใหญ่ที่อาจส่งผลกระทบต่อชุมชนชาวประมงขนาดเล็ก รัฐและฝ่ายอื่น ๆ ควรพิจารณาผลกระทบทางสังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อมด้วยการศึกษาผลกระทบ และทำการหารืออย่างมีประสิทธิภาพและมีความหมายกับชุมชนเหล่านี้ ตามกรอบกฎหมายของประเทศ
- 5.11 รัฐควรสนับสนุนให้ชุมชนและชาวประมงขนาดเล็ก รวมถึงประชาชนผู้เปราะบางและกลุ่มคนชายขอบ ได้เข้าถึงองค์ความรู้ทางกฎหมายและฝ่ายปกครองที่ยุติธรรมและมีทักษะความสามารถ มีหนทางที่ไม่ใช้ทุนสูงและมีประสิทธิผลในการแก้ไขความขัดแย้งในเรื่องสิทธิการถือครองตามกฎหมายของประเทศ รวมถึงทางเลือกในการแก้ไขความขัดแย้งดังกล่าว และควรให้มีการเยียวยาอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งอาจรวมถึงสิทธิในการอุทธรณ์ตามความจำเป็น การเยียวยาดังกล่าว จะต้องมีการนำไปปฏิบัติในทันทีตามกรอบกฎหมายของประเทศ ซึ่งอาจรวมถึงคืนสถานะภาพ การชดเชย การชดเชยและค่าตอบแทน
- 5.12 รัฐควรพยายามรื้อฟื้นการเข้าถึงพื้นที่ทำประมงและพื้นที่ชายฝั่งตามประเพณีให้แก่ชุมชนชาวประมงขนาดเล็กที่ต้องโยกย้ายเพราะภัยธรรมชาติ และ/หรือการสู้รบ โดยคำนึงถึงความยั่งยืนของทรัพยากรประมง รัฐควรสร้างกลไกในการสนับสนุนชุมชนชาวประมงขนาดเล็กที่ได้รับผลกระทบจากการละเมิดสิทธิมนุษยชนอย่างรุนแรง ให้ได้สร้างชีวิตและการทำงานมาหากิน

กันใหม่   ขั้นตอนดังกล่าวควรรวมถึงการจัดการเลือกปฏิบัติทุกรูปแบบต่อผู้หญิงในการถือครองกรรมสิทธิ์ที่ดินและ/หรือการสู้รบ

5ข. การบริหารจัดการทรัพยากรอย่างยั่งยืน

- 5.13 รัฐและทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการการประมง ควรกำหนดมาตรการเพื่อการอนุรักษ์และการใช้ทรัพยากรประมงอย่างยั่งยืน และสร้างหลักประกันให้เกิดพื้นฐานทางนิเวศน์เพื่อการผลิตอาหาร พวกเขาควรส่งเสริมและดำเนินการระบบบริหารจัดการอย่างเหมาะสม ซึ่งสอดคล้องกับพันธกรณีที่พวกเขามีอยู่ภายใต้กฎหมายของประเทศและระหว่างประเทศ และความผูกพันโดยสมัครใจ รวมถึงหลักปฏิบัติด้านจริยธรรมเพื่อการทำประมงอย่างรับผิดชอบที่ให้การรับรองต่อข้อเรียกร้องและโอกาสของการทำประมงขนาดเล็ก
- 5.14 ทุกฝ่ายควรตระหนักว่าสิทธิและความรับผิดชอบต่อร่วมกัน สิทธิการถือครองต้องสมดุลกับหน้าที่ และสนับสนุนการอนุรักษ์ในระยะยาวและการใช้ทรัพยากรอย่างยั่งยืน และการดูแลรักษาพื้นฐานของระบบนิเวศน์เพื่อการผลิตอาหาร การทำประมงขนาดเล็กควรใช้วิธีการทำประมงที่ลดความเสียหายต่อสิ่งแวดล้อมทางน้ำ และพันธุ์สัตว์พันธุ์พืชต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง และสนับสนุนความยั่งยืนของทรัพยากรด้วย
- 5.15 รัฐควรใช้อำนาจ ฝึกลบรรม และสนับสนุนชุมชนชาวประมงขนาดเล็กให้มีส่วนร่วมและรับผิดชอบต่อบริหารจัดการทรัพยากรที่พวกเขาพึ่งพาเพื่อการดำรงชีวิต และโดยคำนึงถึงสิทธิและระบบการถือครองตามกฎหมายซึ่งมีการใช้กันมาตามประเพณีเพื่อการยังชีพ ด้วยเหตุนี้รัฐจึงควรให้ชุมชนชาวประมงขนาดเล็กมีส่วนร่วมในการกำหนด วางแผน การดำเนินการมาตรการบริหารจัดการหากเป็นไปได้ รวมถึงพื้นที่อนุรักษ์ ที่มีผลกระทบต่อทางเลือกการดำรงชีวิตของพวกเขา โดยให้ความสนใจเป็นพิเศษต่อการมีส่วนร่วมอย่างเท่าเทียมกันของผู้หญิง กลุ่มคนที่เปราะบางและกลุ่มคนชายขอบ ระบบการบริหารจัดการอย่างมีส่วนร่วม เช่นการบริหารจัดการร่วม ควรได้รับการส่งเสริมตามกฎหมายของประเทศ
- 5.16 รัฐควรให้หลักประกันในการสร้างหรือส่งเสริมระบบการติดตาม การควบคุม และการเฝ้าระวังที่ใช้ได้และเหมาะสมกับการทำประมงขนาดเล็ก พวกเขาควรให้การสนับสนุนระบบดังกล่าวซึ่งรวมผู้ทำประมงขนาดเล็กตามความเหมาะสม และส่งเสริมการจัดระบบอย่างมีส่วนร่วมตามบริบทของการบริหารจัดการร่วม รัฐควรให้หลักประกันในการใช้กลไกการติดตามและการบังคับใช้ที่มีประสิทธิผล เพื่อขัดขวาง ป้องกัน และขจัดวิธีการทำประมงที่ผิดกฎหมายและ/หรือแบบทำลายล้างในทุกรูปแบบที่มีผลลบต่อระบบนิเวศน์ทางทะเลและบนพื้นแผ่นดิน รัฐควรพยายามปรับปรุงการขึ้นทะเบียนกิจกรรมประมงด้วย ชาวประมงขนาดเล็กควรสนับสนุนระบบการติดตาม การควบคุม และการเฝ้าระวัง และให้ข้อมูลที่จำเป็นต่อการบริหารจัดการกิจกรรมแก่เจ้าหน้าที่ประมงของรัฐ
- 5.17 รัฐควรให้หลักประกันว่า จะมีการแจกแจงบทบาทและความรับผิดชอบในบริบทของการจัดระบบการบริหารจัดการร่วมของฝ่ายที่เกี่ยวข้องและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียให้ชัดเจน และได้รับความเห็นชอบผ่านกระบวนการมีส่วนร่วมและได้รับการสนับสนุนด้านกฎหมาย ทุกฝ่าย

รับผิดชอบต่อบทบาทการบริหารจัดการที่เห็นพ้องต้องกัน ควรใช้ความพยายามทุกประการ เพื่อให้การทำประมงขนาดเล็กมีผู้แทนในสมาคมวิชาชีพและองค์กรด้านประมงทั้งในท้องถิ่น และระดับชาติ และมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันในกระบวนการตัดสินใจนโยบายด้านประมงที่เกี่ยวข้อง

- 5.18 รัฐและผู้ทำประมงขนาดเล็ก ควรส่งเสริมและสนับสนุนบทบาทและการมีส่วนร่วมของชายและหญิง ไม่ว่าจะเป็นก่อนการออกทำการประมง ระหว่างทำการประมง หรือหลังทำการประมง ในบริบทของการบริหารจัดการร่วม และในการส่งเสริมการทำประมงอย่างรับผิดชอบ ให้มีคุณภาพการด้วยความรู้เฉพาะ แนวคิด และความต้องการของตน ทุกฝ่ายควรให้ความสนใจเป็นพิเศษต่อความจำเป็นที่จะต้องให้หลักประกันการมีส่วนร่วมอย่างเท่าเทียมกันของผู้หญิง กำหนดมาตรการพิเศษเพื่อให้วัตถุประสงค์ดังกล่าวบรรลุผล
- 5.19 หากมีประเด็นการข้ามพรมแดนหรือประเด็นอื่นๆ ในลักษณะเดียวกัน เช่น น่านน้ำและทรัพยากรประมงร่วม รัฐที่เกี่ยวข้องควรทำงานร่วมกันเพื่อสร้างหลักประกันว่า สิทธิการถือครองของชุมชนชาวประมงขนาดเล็กจะได้รับการค้ำประกันและคุ้มครอง
- 5.20 รัฐควรหลีกเลี่ยงนโยบายและมาตรการทางการเงินที่อาจมีส่วนให้มีการทำประมงเกินขอบเขต ซึ่งทำให้มีการใช้ทรัพยากรเกินขนาดที่ทำให้เกิดผลที่ไม่เป็นที่ปรารถนาต่อการทำประมงขนาดเล็ก

6. การพัฒนาสังคม การจ้างงานและงานที่เหมาะสม

- 6.1 ทุกฝ่ายควรพิจารณาการจัดการและการพัฒนาประมงขนาดเล็กโดยใช้แนวทางการบูรณาการระบบนิเวศน์ และแบบองค์ ซึ่งคำนึงถึงความสลับซับซ้อนของวิถีชีวิต อาจจำเป็นต้องให้ความสนใจต่อการพัฒนาสังคมและเศรษฐกิจเพื่อให้มั่นใจว่า ชุมชนชาวประมงขนาดเล็กจะได้รับการเสริมสร้างพลัง และสามารถใช้สิทธิมนุษยชนของตนได้
- 6.2 รัฐควรส่งเสริมการลงทุนในการพัฒนาบุคลากร เช่น สาธารณสุข การศึกษา การอ่านออกเขียนได้ ทักษะด้านดิจิทัล และทักษะอื่นๆ ทางด้านเทคนิควิธีการซึ่งช่วยเพิ่มมูลค่าของทรัพยากรประมง รวมถึงการปลูกจิตสำนึก รัฐควรดำเนินการเป็นขั้นตอนด้วยความคิดที่จะให้หลักประกันอย่างก้าวหน้าแก่สมาชิกของชุมชนชาวประมงขนาดเล็กและช่างพื้นบ้านมีช่องทางเข้าถึงบริการที่จำเป็นเหล่านี้และบริการอื่นๆ ได้ในราคาถูกลง โดยอาศัยกิจกรรมระดับประเทศและภาค รวมถึงที่อยู่อาศัยที่เพียงพอ สุขภาพบาลขั้นพื้นฐานที่ปลอดภัยและถูกสุขอนามัย มีน้ำดื่มที่ปลอดภัยเพื่อการบริโภคส่วนตัวและในครอบครัว และแหล่งพลังงาน การปฏิบัติต่อผู้หญิงชนพื้นเมือง และกลุ่มคนที่เปราะบางและกลุ่มคนชายขอบเป็นกรณีพิเศษ ในการให้บริการและก่อให้เกิดผลของการไม่เลือกปฏิบัติและสิทธิมนุษยชนด้านอื่นๆ ควรได้รับการยอมรับและส่งเสริมเมื่อมีความจำเป็นในการให้หลักประกันว่าจะก่อให้เกิดประโยชน์ที่เท่าเทียมกัน
- 6.3 รัฐควรส่งเสริมการคุ้มครองความมั่นคงทางสังคมสำหรับแรงงานในภาคประมงขนาดเล็ก รัฐจะต้องคำนึงถึงลักษณะของการทำประมงขนาดเล็ก และจัดแผนการด้านสวัสดิการให้แก่วงโซ่มูลค่าโดยรวมด้วย
- 6.4 รัฐควรสนับสนุนการพัฒนาและการเข้าถึงบริการอื่นๆ ที่เหมาะสมสำหรับชุมชนชาวประมงขนาดเล็กในเรื่องต่างๆ เช่น การออม สินเชื่อ และการประกัน โดยเน้นให้ผู้หญิงได้เข้าถึงบริการเหล่านั้นเป็นพิเศษ
- 6.5 รัฐควรถือว่ากิจกรรมต่างๆ ทั้งปวงของทั้งผู้ชายและผู้หญิงในห่วงโซ่มูลค่าการทำประมงขนาดเล็กเป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินการด้านเศรษฐกิจและวิชาชีพ ทั้งก่อนและหลังการทำประมงทั้งในสภาพแวดล้อมทางน้ำหรือบนบก กิจกรรมทั้งหมดควรได้รับการพิจารณา ไม่ว่าจะเป็นการทำงานไม่เต็มเวลา ตามโอกาส และ/หรือเพื่อการยังชีพ ควรส่งเสริมให้มีโอกาสในการพัฒนาวิชาชีพและองค์กร โดยเฉพาะสำหรับแรงงานหลังการทำประมง ซึ่งกลุ่มที่เปราะบางที่สุด และผู้หญิงในภาคประมงขนาดเล็ก
- 6.6 รัฐควรส่งเสริมงานที่เหมาะสมสำหรับแรงงานทุกคนในภาคประมงขนาดเล็ก ทั้งในระบบและนอกระบบ รัฐควรสร้างเงื่อนไขที่เหมาะสมเพื่อให้มั่นใจว่ากิจกรรมประมงทั้งในระบบและนอกระบบจะได้รับการพิจารณาเพื่อสร้างหลักประกันความยั่งยืนของการทำประมงขนาดเล็กตามกฎหมายของประเทศ

- 6.7 รัฐควรดำเนินการเป็นขั้นตอนด้วยความคิดที่จะให้สิทธิของชาวประมงขนาดเล็กและแรงงานภาคประมงได้มีมาตรฐานการครองชีพที่เพียงพอ และทำงานตามกรอบมาตรฐานสิทธิมนุษยชนทั้งในประเทศและระหว่างประเทศได้เกิดผลด้วยความคืบหน้า รัฐควรสร้างสภาพแวดล้อมที่สนับสนุนการพัฒนาอย่างยั่งยืนในชุมชนชาวประมงขนาดเล็ก รัฐควรดำเนินนโยบายเศรษฐกิจที่เหมาะสมซึ่งครอบคลุมทุกคน ไม่เลือกปฏิบัติเพื่อการใช้พื้นที่ทางทะเล น้ำจืด และผืนดิน เพื่อให้ชุมชนชาวประมงขนาดเล็กและผู้ผลิตอาหารอื่น ๆ โดยเฉพาะผู้หญิง มีผลตอบแทนที่ยุติธรรมจากแรงงาน ทุน และการบริหารจัดการของตน และสนับสนุนการอนุรักษ์และการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน
- 6.8 รัฐและผู้มีส่วนได้เสียอื่น ๆ ควรสนับสนุนหรือการพัฒนาโอกาสการสร้างรายได้เสริมและรายได้ทางเลือกที่มีอยู่แล้ว นอกเหนือจากรายได้จากกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการประมง สำหรับชุมชนชาวประมงขนาดเล็กตามความต้องการ และเพื่อสนับสนุนการใช้ทรัพยากรอย่างยั่งยืน และการส่งเสริมวิธีทำมาหากินให้มีความหลากหลายมากขึ้น บทบาทของการทำประมงขนาดเล็กในระบบเศรษฐกิจท้องถิ่น และการเชื่อมโยงของภาคส่วนย่อยกับเศรษฐกิจในระดับที่กว้างนั้น ได้รับการรับรองและได้ประโยชน์ ชุมชนชาวประมงขนาดเล็กควรได้รับประโยชน์อย่างเท่าเทียมกันจากการพัฒนา เช่น การท่องเที่ยวโดยชุมชน และการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำขนาดเล็กอย่างรับผิดชอบ
- 6.9 รัฐและทุกฝ่ายควรสร้างเงื่อนไขให้กับผู้ชายและผู้หญิงในชุมชนชาวประมงขนาดเล็กให้จัดปลาและทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการประมงในสภาพแวดล้อมที่เป็นอิสระจากอาชญากรรม ความรุนแรง ปฏิบัติการของมาเฟีย โจรสลัด การลักทรัพย์ การล่องละเมิดทางเพศ การทุจริต และการใช้อำนาจในทางที่ผิด ทุกฝ่ายควรดำเนินการเพื่อให้มีมาตรการที่มุ่งขจัดความรุนแรงและเพื่อคุ้มครองผู้หญิงที่ได้รับผลกระทบจากความรุนแรงในชุมชนชาวประมงขนาดเล็ก รัฐควรให้หลักประกันการเข้าถึงระบบยุติธรรมสำหรับผู้ที่ได้รับผลกระทบจากความรุนแรง การล่องละเมิด ฯลฯ ที่เกิดภายในครัวเรือนหรือในชุมชน
- 6.10 รัฐและผู้ทำประมงขนาดเล็ก รวมทั้งผู้นำตามประเพณีและชนบทรวมเนียม ควรเข้าใจรับรอง และเคารพบทบาทของชาวประมงผู้อพยพและแรงงานประมงในการทำประมงขนาดเล็ก ด้วยเหตุผลที่ว่า การอพยพเป็นยุทธศาสตร์การทำมาหากินตามปกติในการทำประมงขนาดเล็ก รัฐและผู้ทำประมงขนาดเล็กควรร่วมมือกันในการสร้างกรอบที่เหมาะสมเพื่อให้มีการบูรณาการผู้อพยพที่ใช้ทรัพยากรประมงอย่างยั่งยืนและมีได้ทำลายธรรมาภิบาลการประมงโดยชุมชนและการพัฒนาการทำประมงขนาดเล็กตามกฎหมายของประเทศได้อย่างยุติธรรมและเพียงพอ รัฐควรเห็นความสำคัญของการประสานกับรัฐบาลประเทศต่าง ๆ ในเรื่องการอพยพของชาวประมงและแรงงานภาคประมงในการทำประมงขนาดเล็กตามแนว

ชายแดนประเทศ ควรมีการกำหนดนโยบายและมาตรการการบริหารจัดการโดยการหารือกับองค์กรและสถาบันประมงขนาดเล็ก

- 6.11 รัฐควรรับรู้และแก้ไขสาเหตุและผลของการเคลื่อนย้ายข้ามแดนของชาวประมง และมีส่วนในการสร้างความเข้าใจประเด็นข้ามแดนที่มีผลกระทบต่อความยั่งยืนของการทำประมงขนาดเล็ก
- 6.12 รัฐควรแก้ไขประเด็นอาชิวอนามัยและสภาพการทำงานที่ไม่ยุติธรรมของชาวประมงขนาดเล็กและแรงงานภาคประมงทุกคนโดยให้หลักประกันว่า มีกฎหมายที่จำเป็นซึ่งมีการบังคับใช้ตามกำหนดของประเทศไทย และมาตรฐานสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ และความตกลงระหว่างประเทศซึ่งรัฐนั้นเป็นภาคีสมาชิก เช่น กติกาว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม และอนุสัญญาต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ ทุกฝ่ายควรพยายามให้หลักประกันการประสานทุกมิติของอาชิวอนามัยและความปลอดภัยเข้าเป็นส่วนหนึ่งของการบริหารจัดการและความริเริ่มเพื่อการพัฒนา
- 6.13 รัฐควรจัดแรงงานที่ถูกบังคับ ป้องกันพันธหนี้สินของผู้หญิง ผู้ชายและเด็ก และกำหนดมาตรการที่มีประสิทธิผลในการคุ้มครองชาวประมงและแรงงานภาคประมง รวมทั้งผู้อพยพด้วยแนวคิดที่จะจัดแรงงานที่ถูกบังคับในภาคประมง รวมทั้งการทำประมงขนาดเล็กโดยสิ้นเชิง
- 6.14 รัฐควรจัดให้มีการเข้าถึงโรงเรียนและการศึกษาที่ตอบสนองต่อความต้องการของชุมชนประมงขนาดเล็ก และเชื้ออำนาจให้มีการจ้างงานเยาวชนที่เหมาะสมและมีรายได้พอเพียงเคารพทางเลือกงานอาชีพของพวกเขา และให้โอกาสที่เท่าเทียมกันสำหรับทั้งเด็กชายและเด็กหญิง เยาวชนชายและเยาวชนหญิง
- 6.15 ผู้ทำประมงขนาดเล็กควรเห็นความสำคัญของชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีของเด็ก และการศึกษาเพื่ออนาคตของเด็กเองและเพื่อสังคมโดยรวม เด็กควรไปโรงเรียน ได้รับการคุ้มครองจากการล่วงละเมิดทุกระดับ และได้รับการเคารพตามสิทธิทุกอย่างของเขาตามกติกาว่าด้วยสิทธิเด็ก
- 6.16 ทุกฝ่ายควรเห็นความสลับซับซ้อนที่เกี่ยวข้องกับประเด็นความปลอดภัยในท้องทะเล (ในการทำประมงบนผืนแผ่นดินและท้องทะเล) และสาเหตุหลากหลายที่อยู่เบื้องหลังการหย่อนความปลอดภัย นี่หมายรวมไปถึงกิจกรรมประมงทุกระดับ รัฐควรให้หลักประกันการพัฒนาการบังคับใช้ และการปฏิบัติตามกฎหมาย และระเบียบของประเทศที่สอดคล้องกับแนวปฏิบัติขององค์การอาหารและเกษตร องค์การแรงงานระหว่างประเทศ และองค์การทางทะเลระหว่างประเทศที่ทำงานเพื่อความปลอดภัยในการประมงและทะเลสำหรับการทำประมงขนาดเล็ก³

³ รวมถึง หลักปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยสำหรับชาวประมงและเรือประมง ปี 1968 แนวปฏิบัติโดยสมัครใจเพื่อการออกแบบ การสร้าง และเครื่องมือสำหรับเรือประมงขนาดเล็ก ปี 1980 ขององค์การอาหารและเกษตร องค์การแรงงานระหว่างประเทศ และองค์การทางทะเลระหว่างประเทศ และข้อเสนอแนะด้านความปลอดภัยเพื่อเรือประมงที่มีแก่งและยาวน้อยกว่า 12 เมตร และเรือประมงที่ไม่มีแก่ง ปี 2010

6.17 รัฐควรยอมรับว่า ความปลอดภัยทางทะเลที่ดีขึ้น ซึ่งรวมถึงอาชีพอวนลากและความปลอดภัย ในการทำประมงขนาดเล็ก (บนผืนดินและในท้องทะเล) จะบรรลุผลได้ดีที่สุดโดยอาศัยการพัฒนาและการดำเนินการยุทธศาสตร์ของประเทศที่สอดคล้องและมีบูรณาการ โดย การมีส่วนร่วมของชาวประมงเอง พร้อมกับองค์ประกอบของการประสานงานระดับภูมิภาค ตามที่จำเป็น นอกจากนี้ ความปลอดภัยทางทะเลของชาวประมงขนาดเล็ก ควรได้รับการ บูรณาการเข้าสู่การบริหารจัดการภาคการประมงโดยรวม รัฐควรให้การสนับสนุนการทำ รายงานอุบัติเหตุระดับประเทศ ข้อกำหนดว่าด้วยแผนการสร้างความปลอดภัยด้านความ ปลอดภัยทางทะเล และการนำเสนอกฎหมายที่เหมาะสมด้านความปลอดภัยทางทะเลในการ ทำการประมงขนาดเล็ก บทบาทของสถาบันและโครงสร้างชุมชนเพื่อให้มีการปฏิบัติตาม การ เก็บข้อมูล การอบรมและการสร้างความสำนึก และการแสวงหาและปฏิบัติการกักกันเพิ่มขึ้น ควรได้รับการเห็นชอบในกระบวนการนี้ รัฐควรส่งเสริมการเข้าถึงข้อมูลและระบบตำแหน่ง ดูกเงินเพื่อการกักกันในท้องทะเลสำหรับเรือขนาดเล็ก

6.18 คำนี้ถึงแนวปฏิบัติว่าด้วยธรรมาภิบาลอย่างรับผิดชอบโดยสมัครใจว่าด้วยการถือครอง ที่ดิน การทำประมง และป่าไม้ในบริบทของความมั่นคงทางอาหารระดับประเทศ มาตรา 25⁴ ทุกฝ่าย ควรจะปกป้องสิทธิมนุษยชน และศักดิ์ศรีของผู้มีส่วนได้เสียในการทำประมงขนาดเล็ก ในทุกสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องความขัดแย้ง ซึ่งสอดคล้องกับกฎหมายมนุษยธรรม ระหว่างประเทศ ที่จะช่วยให้พวกเขาได้ดำรงชีวิตอยู่ตามวิถีทางแบบดั้งเดิม ต้องถึงพื้นฐาน ด้านประเพณี และเพื่อรักษา วัฒนธรรม และวิถีชีวิตของพวกเขาได้ ควรจะเชื้ออำนาจความ สะดวกให้พวกเขาได้มีส่วนร่วมอย่างมีประสิทธิภาพในการตัดสินใจเกี่ยวกับเรื่องที่สอง ผล กระทบต่อพวกเขา

7. ห่วงโซ่มูลค่า ช่วงหลังการทำประมง และการค้า

- 7.1 ทุกฝ่ายควรยอมรับบทบาทหลักของภาคการทำประมงขนาดเล็กช่วงหลังการทำประมง และผู้ที่มีบทบาทในห่วงโซ่มูลค่า ทุกฝ่ายควรให้หลักประกันว่า ผู้กระทำหลังการทำประมงเป็นส่วนหนึ่งในการตัดสินใจที่เกี่ยวข้อง โดยยอมรับว่าบางครั้งมีความสัมพันธ์ทางอำนาจที่ไม่เท่าเทียมกันระหว่างผู้กระทำในห่วงโซ่มูลค่า และกลุ่มคนที่เปราะบางและกลุ่มคนชายขอบต้องการการสนับสนุนเป็นพิเศษ
- 7.2 ทุกฝ่ายควรยอมรับบทบาทของผู้หญิงในภาคย่อยหลังการทำประมง และสนับสนุนการปรับปรุงเพื่อเอื้ออำนวยการมีส่วนร่วมของผู้หญิงในการทำงาน รัฐควรให้หลักประกันว่า จะมีสิ่งอำนวยความสะดวกและบริการที่เหมาะสมสำหรับผู้หญิงเมื่อต้องการ เพื่อช่วยให้ผู้หญิงสามารถดำรงและเพิ่มพูนการทำมาหากินในภาคส่วนย่อยๆ หลังการทำประมงได้
- 7.3 รัฐควรส่งเสริม จัดหา และช่วยเสริมการลงทุนในโครงสร้างพื้นฐาน โครงสร้างองค์กร และการพัฒนาศักยภาพตามความเหมาะสม เพื่อสนับสนุนภาคย่อยช่วงหลังการทำประมงขนาดเล็กในการผลิตปลาและผลิตภัณฑ์ปลาที่มีคุณภาพดีและปลอดภัย ทั้งสำหรับการส่งออกและตลาดในประเทศ ด้วยวิธีการที่รับผิดชอบและยั่งยืน
- 7.4 รัฐและพันธมิตรการพัฒนาควรยอมรับรูปแบบองค์กรชาวประมงและแรงงานภาคประมงตามประเพณี และส่งเสริมการพัฒนาองค์กรและศักยภาพของพวกเขาอย่างเพียงพอในทุกระยะของห่วงโซ่มูลค่า เพื่อเพิ่มพูนรายได้และความมั่นคงในอาชีพของตนตามกฎหมายของประเทศ ด้วยเหตุนี้ควรมีการสนับสนุนให้มีการจัดตั้งและพัฒนาสหกรณ์องค์กรวิชาชีพของภาคประมงขนาดเล็ก และโครงสร้างองค์กรอื่นๆ รวมถึงกลไกการตลาด เช่น การประมูล ตามความเหมาะสม
- 7.5 ทุกฝ่ายควรหลีกเลี่ยงความสูญเสียและของเหลือทิ้งหลังการทำประมง และแสวงหาหนทางในการเพิ่มมูลค่า และยังคงสร้างเทคโนโลยีที่มีอยู่ตามประเพณีท้องถิ่นและมีประสิทธิภาพด้านต้นทุน นวัตกรรมท้องถิ่นและการถ่ายทอดเทคโนโลยีที่เหมาะสมตามวัฒนธรรม ควรส่งเสริมการปฏิบัติที่ยั่งยืนทางสิ่งแวดล้อมด้วยแนวทางระบบนิเวศน์ เช่น การสูญเสียปัจจัยการผลิต (น้ำ ปุ๋ย ฯลฯ) ในการจัดการและแปรรูปปลาขนาดเล็ก
- 7.6 รัฐควรเอื้ออำนวยการเข้าถึงตลาดท้องถิ่น ในประเทศ ภูมิภาค และระหว่างประเทศ และส่งเสริมการค้าที่เท่าเทียมและไม่เลือกปฏิบัติสำหรับผลผลิตประมงขนาดเล็ก รัฐต่างๆ ควรจะทำงานร่วมกันเพื่อออกระเบียบการค้าและขั้นตอนที่ให้การสนับสนุนการค้าผลิตภัณฑ์จากการทำประมงขนาดเล็กในภูมิภาคโดยเฉพาะ และคำนึงถึงข้อตกลงภายใต้องค์การการค้าโลก และคำนึงถึงสิทธิ และพันธกรณีของสมาชิกองค์การการค้าโลกตามความเหมาะสม
- 7.7 รัฐควรให้ความสนใจต่อผลกระทบของการค้าปลาและผลผลิตจากปลาระหว่างประเทศ และผลกระทบของการบูรณาการแนวตั้งต่อชาวประมงขนาดเล็ก แรงงานภาคประมง และชุมชน

ของพวกเขา รัฐควรให้หลักประกันว่า การส่งเสริมการค้าปลาระหว่างประเทศและการผลิตเพื่อการส่งออก จะไม่ส่งผลกระทบต่อความต้องการด้านโภชนาการของประชาชนซึ่งปลาเป็นแหล่งของโภชนาการที่สำคัญ สุขภาพของพวกเขา และความเป็นอยู่ที่ดี และพวกเขาไม่มีแหล่งอาหารที่คล้ายคลึงกันหรือไม่สามารถหาซื้อมาได้

7.8 รัฐ ผู้กระทำการประมงขนาดเล็ก และผู้กระทำอื่นๆ ในห่วงโซ่มูลค่า ควรยอมรับว่า ประโยชน์จากการค้าระหว่างประเทศควรมีการจัดสรรกันอย่างยุติธรรม รัฐควรให้หลักประกันว่า มีการวางระบบการบริหารจัดการประมงอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อป้องกันการทำประมงมากเกินไปซึ่งเกิดจากการผลักดันของความต้องการของตลาดที่สามารถคุกคามความยั่งยืนของทรัพยากรประมง ความมั่นคงทางอาหาร และโภชนาการได้ ระบบการบริหารจัดการประมงดังกล่าว ควรรวมถึงวิธีปฏิบัติหลังการทำประมงอย่างรับผิดชอบ นโยบายและการกระทำที่ช่วยให้รายได้จากการส่งออกเกิดประโยชน์ต่อชาวประมงขนาดเล็กและอื่น ๆ ในลักษณะที่เท่าเทียมกันโดยอาศัยห่วงโซ่มูลค่า

7.9 รัฐควรรับเอานโยบายและขั้นตอน รวมถึงการประเมินสิ่งแวดล้อม สังคมและด้านอื่น ๆ ตามความเหมาะสม เพื่อให้มั่นใจได้ว่าผลกระทบด้านลบจากการค้าระหว่างประเทศต่อสิ่งแวดล้อม วัฒนธรรมการทำประมงขนาดเล็ก การทำมาหากิน และความต้องการพิเศษที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงทางอาหารจะได้รับการแก้ไขอย่างยุติธรรม การหารือกับผู้มีส่วนได้เสียที่เกี่ยวข้อง ควรเป็นส่วนหนึ่งของนโยบายและขั้นตอนเหล่านี้

7.10 รัฐควรช่วยให้มีการเข้าถึงตลาดและข้อมูลการค้าที่เหมาะสมทั้งมวลสำหรับผู้มีส่วนได้เสียในห่วงโซ่มูลค่าการทำประมงขนาดเล็ก ผู้มีส่วนได้เสียในการทำประมงขนาดเล็กจะต้องสามารถเข้าถึงข้อมูลตลาดที่ถูกต้องและทันเวลา เพื่อช่วยพวกเขาให้จัดปรับเพื่อเปลี่ยนแปลงเงื่อนไขของตลาด การพัฒนาศักยภาพก็ยังเป็นสิ่งที่ต้องการเพื่อว่า ผู้มีส่วนได้เสียในการทำประมงขนาดเล็กทุกฝ่าย และโดยเฉพาะผู้หญิงและกลุ่มคนที่เปราะบางและกลุ่มคนชายขอบจะสามารถปรับตัวและได้ประโยชน์อย่างยุติธรรมจากโอกาสของแนวโน้มตลาดโลกและสถานการณ์ในพื้นที่ในขณะที่พยายามลดผลกระทบด้านลบใดๆ ที่อาจเกิดขึ้นได้

8. ความเสมอภาคหญิงชาย

- 8.1 ทุกฝ่ายควรยอมรับว่า การให้เกิดความเสมอภาคหญิงชายจำเป็นต้องมีความพยายามร่วมกันของทุกฝ่าย และให้การส่งเสริมความเสมอภาคหญิงชายเป็นส่วนหนึ่งที่เขาไม่ได้ของยุทธศาสตร์การพัฒนากำหนดเป้าหมายขนาดเล็ก ยุทธศาสตร์เหล่านี้เพื่อให้เกิดความเสมอภาคหญิงชาย เรียกร้องให้มีแนวทางต่างๆ ตามบริบทวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน และควรทำทนายการปฏิบัติที่มีการเลือกปฏิบัติต่อผู้หญิง
- 8.2 รัฐควรดำเนินการตามพันธกรณีภายใต้กฎหมายว่าด้วยสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ และปฏิบัติตามความตกลงที่เกี่ยวข้องซึ่งรัฐเป็นภาคีสมาชิก ซึ่งรวมถึงอนุสัญญาว่าด้วยการขจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ และควรคำนึงถึงปฏิญญาปักกิ่งและเวทีเพื่อการลงมือปฏิบัติ รัฐควรพยายามให้หลักประกันการมีส่วนร่วมอย่างเท่าเทียมกันของผู้หญิงในกระบวนการตัดสินใจนโยบายที่มุ่งไปที่การทำเป้าหมายขนาดเล็ก รัฐควรริเริ่มมาตรการเฉพาะเพื่อแก้ไขปัญหาการเลือกปฏิบัติต่อผู้หญิง ในขณะที่สร้างพื้นที่สำหรับองค์กรภาคประชาสังคม โดยเฉพาะเพื่อแรงงานประมงผู้หญิงและองค์กรของพวกเธอ เพื่อการมีส่วนร่วมในการติดตามผลการปฏิบัติงานของพวกตน ผู้หญิงควรได้รับการสนับสนุนให้มีส่วนร่วมในองค์กรประมง และควรให้มีการสนับสนุนการพัฒนาองค์กรที่เกี่ยวข้อง
- 8.3 รัฐควรกำหนดนโยบายและกฎหมายเพื่อก่อให้เกิดความเสมอภาคหญิงชาย และปรับปรุงกฎหมาย นโยบาย และมาตรการที่ไม่ส่งเสริมความเสมอภาคหญิงชาย โดยคำนึงถึงมิติทางสังคม เศรษฐกิจ และวัฒนธรรม รัฐควรเป็นแนวหน้าในการดำเนินกิจกรรมเพื่อให้เกิดความเสมอภาคหญิงชาย เช่น โดยการจัดหาผู้ชายและผู้หญิงให้เป็นเจ้าหน้าที่ฝ่ายส่งเสริม และให้หลักประกันว่าทั้งผู้ชายและผู้หญิงสามารถเข้าถึงบริการด้านการขยายงานและวิชาการ รวมถึงการสนับสนุนด้านกฎหมาย ที่เกี่ยวข้องกับการทำประมง ทุกฝ่ายควรร่วมมือกันพัฒนาระบบการประเมินผลการทำงานที่เพื่อประเมินผลกระทบของกฎหมาย นโยบาย และกิจกรรมเพื่อการปรับปรุงสถานะของผู้หญิงและให้เกิดผลบรรลุในการสร้างความเสมอภาคหญิงชาย
- 8.4 ทุกฝ่ายควรสนับสนุนการพัฒนาเทคโนโลยีความสำคัญที่ดีกว่า และเหมาะสมต่องานที่ผู้หญิงทำในการทำประมงขนาดเล็ก

9. ความเสี่ยงต่อภัยธรรมชาติและและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

- 9.1 รัฐควรตระหนักถึงการต่อสู้กับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ที่รวมถึงบริบทของการทำประมงขนาดเล็กอย่างยั่งยืน ต้องรีบลงมือทำงานอย่างเร่งด่วนและปฏิบัติการอย่างยิ่งใหญ่ตามวัตถุประสงค์ หลักการ และข้อกำหนดของกรอบอนุสัญญาว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศแห่งสหประชาชาติ โดยคำนึงถึงเอกสารผลการประชุมริโอบวก 20 ในหัวข้อ “อนาคตที่เราต้องการ”
- 9.2 ทุกฝ่ายควรยอมรับและคำนึงถึงผลกระทบของภัยธรรมชาติและภัยพิบัติที่มนุษย์ก่อให้เกิดขึ้นในระดับต่างๆ และการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศต่อการทำประมงขนาดเล็ก รัฐควรพัฒนานโยบายและแผนเพื่อแก้ไขการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศในภาคการประมง โดยเฉพาะยุทธศาสตร์เพื่อการปรับตัวและการแก้ไขปัญหา รวมถึงการสร้างความยืดหยุ่น โดยการหาหรืออย่างเต็มที่และเกิดประสิทธิผลกับชุมชนชาวประมง รวมถึงชนพื้นเมือง ผู้ชายและผู้หญิง โดยให้ความสนใจเป็นพิเศษต่อกลุ่มคนเปราะบางและกลุ่มคนชายขอบ ควรให้การสนับสนุนเป็นพิเศษต่อชุมชนชาวประมงขนาดเล็กที่อาศัยอยู่ตามเกาะเล็ก ที่ซึ่งการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศมีผลมากเป็นพิเศษต่อความมั่นคงทางอาหาร โภชนาการ ที่อยู่อาศัย และการทำมาหากิน
- 9.3 ทุกฝ่ายควรยอมรับความจำเป็นสำหรับการใช้แนวทางบูรณาการและองค์รวม รวมถึงการร่วมมือข้ามภาคส่วนเพื่อแก้ไขปัญหาความเสี่ยงต่อภัยพิบัติ และการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศในการทำประมงขนาดเล็ก รัฐและฝ่ายอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องควรดำเนินการขั้นตอนต่างๆ เพื่อแก้ไขประเด็นปัญหา เช่น มลภาวะ ความเสื่อมโทรมของชายฝั่ง และความเสียหายของที่อาศัยตามชายฝั่งอันเนื่องมาจากปัจจัยที่เกิดจากมนุษย์ซึ่งไม่เกี่ยวกับการประมง ความกังวลดังกล่าวสร้างความเสียหายอย่างร้ายแรงต่อการทำมาหากินของชุมชนชาวประมง รวมถึงความสามารถของพวกเขาในการปรับตัวต่อผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นได้จากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ
- 9.4 รัฐควรพิจารณาให้ความช่วยเหลือและการสนับสนุนชุมชนทำประมงขนาดเล็กที่ได้รับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศหรือภัยพิบัติที่มนุษย์ก่อขึ้นหรือภัยธรรมชาติ รวมถึงการปรับตัว การลดผลกระทบและแผนการให้ความช่วยเหลือตามที่เห็นเหมาะสม
- 9.5 ในกรณีของภัยพิบัติที่เกิดจากมนุษย์ ซึ่งส่งผลกระทบต่อการทำประมงขนาดเล็ก ฝ่ายที่รับผิดชอบควรต้องเป็นผู้รับผิดชอบความเสียหาย
- 9.6 ทุกฝ่ายควรคำนึงถึงผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและภัยพิบัติต่างๆ ที่อาจมีต่อภาคการประมงขนาดเล็กและการค้าในรูปแบบของการเปลี่ยนแปลงชนิดและปริมาณปลา คุณภาพของปลา และอายุปลาที่สามารถวางขายได้ และผลกระทบที่เกี่ยวกับตลาด รัฐควรจัดให้มีการสนับสนุนผู้มีส่วนได้เสียในการทำประมงขนาดเล็กในประเด็นมาตรการการ

ปรับตัวเพื่อลดผลกระทบด้านลบ เมื่อมีการแนะนำเทคโนโลยีใหม่ ซึ่งจะต้องมีความยืดหยุ่น และสามารถปรับให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงทางชนิดสายพันธุ์ ผลิตภัณฑ์ และตลาดและความแตกต่างในสภาพภูมิอากาศในอนาคตได้

- 9.7 รัฐควรเข้าใจว่าการตอบสนองต่อภาวะฉุกเฉินและการเตรียมพร้อมรับมือกับภัยพิบัติเกี่ยวข้องกับการทำประมงขนาดเล็ก และประยุกต์แนวคิดความต่อเนื่องของการบรรเทาทุกข์และการพัฒนา วัตถุประสงค์การพัฒนาในระยะยาวจำต้องได้รับการพิจารณาตลอดภาวะฉุกเฉิน รวมถึงในระยะการบรรเทาทุกข์เร่งด่วน และการฟื้นฟู การก่อสร้างใหม่ และการฟื้นฟูควรรวมกิจกรรมที่ลดความเปราะบางต่อภัยคุกคามในอนาคต แนวคิดเรื่อง “การสร้างอดีตให้ดีขึ้นกว่าเดิม” ควรมีการประยุกต์ในการตอบโจทยภัยธรรมชาติและการฟื้นฟู
- 9.8 ทุกฝ่ายควรส่งเสริมบทบาทของการทำประมงขนาดเล็กในความพยายามที่จะเชื่อมโยงกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ และควรส่งเสริมและสนับสนุนความมีประสิทธิภาพทางพลังงานในภาพประมงย่อยนี้ รวมถึงห่วงโซ่มูลค่าโดยรวม คือการทำประมง หลังการทำประมง การตลาดและการจำหน่าย
- 9.9 รัฐควรพิจารณาช่วยให้ชุมชนชาวประมงขนาดเล็กได้มีการเข้าถึงเงินทุนเพื่อการปรับตัวที่โปร่งใส เครื่องอำนวยความสะดวก และ/หรือเทคโนโลยีที่เหมาะสมต่อวัฒนธรรมเพื่อการปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ การปรับตัว ตามความเหมาะสม

ส่วนที่ 3 การสร้างหลักประกันสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยและการสนับสนุนการปฏิบัติ

10. ความสอดคล้องของนโยบาย การประสานงานและการร่วมมือระหว่างสถาบัน

- 10.1 รัฐควรคำนึงถึงความจำเป็นและการทำงานที่มุ่งให้เกิดนโยบายที่สอดคล้องกัน เช่น กฎหมายของประเทศ กฎหมายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ ความตกลงระหว่างประเทศ อื่นๆ รวมถึงกฎหมายและความตกลงที่เกี่ยวข้องกับชนพื้นเมือง นโยบายพัฒนาเศรษฐกิจ นโยบายพลังงาน การศึกษา สาธารณสุข และนโยบายชนบท การคุ้มครองสิ่งแวดล้อม นโยบายด้านความมั่นคงทางอาหารและโภชนาการ นโยบายด้านแรงงานและการจ้างงาน นโยบายการค้า นโยบายด้านการบริหารจัดการความเสี่ยงภัยพิบัติ และการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพอากาศ การจัดการทรัพยากรน้ำ การทำประมง และนโยบายอื่น ๆ ด้านการประมง แผนงาน กิจกรรม และการลงทุน ทั้งนี้เพื่อส่งเสริมการพัฒนาแบบองค์รวมในชุมชน ชาวประมงขนาดเล็ก ควรให้ความสนใจเป็นพิเศษเพื่อสร้างหลักประกันความยุติธรรมและความเสมอภาคหญิงชาย
- 10.2 รัฐควรที่จะพัฒนาและใช้แนวทางการวางแผนเชิงพื้นที่ รวมถึงการวางแผนแผ่นดินและทะเลเชิงพื้นที่ตามความเหมาะสม ควรคำนึงถึงผลประโยชน์ของการทำประมงขนาดเล็ก และบทบาทในการบริหารจัดการพื้นที่ชายฝั่งอย่างบูรณาการ ควรมีการพัฒนานโยบายและกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการคำนึงถึงเรื่องความเสมอภาคหญิงชายในการวางแผนเชิงพื้นที่อย่างเหมาะสม ผ่านการหารือกัน การมีส่วนร่วม และการเผยแพร่สู่สาธารณะ ระบบการวางแผนเป็นทางการเมื่อเกิดความจำเป็น ควรคำนึงถึงวิธีวางแผนและการพัฒนาพื้นที่ที่การทำประมงขนาดเล็กและชุมชนอื่น ๆ ใช้ตามระบบการถือครองตามขนบธรรมเนียมแต่ดั้งเดิม และกระบวนการตัดสินใจภายในชุมชนเหล่านั้น
- 10.3 รัฐควรกำหนดมาตรการเฉพาะเพื่อให้หลักประกันการประสานนโยบายที่มีผลกระทบต่อสุขภาพของท้องทะเลและแหล่งน้ำบนพื้นแผ่นดิน และระบบนิเวศน์ และเพื่อให้มั่นใจได้ว่านโยบายการประมง การเกษตร และทรัพยากรธรรมชาติอื่น ๆ จะร่วมกันเพิ่มพูนการทำมาหากินที่เกี่ยวข้องกันกับภาคส่วนเหล่านี้
- 10.4 รัฐควรให้หลักประกันว่า นโยบายการประมงจะนำเสนอวิสัยทัศน์ระยะยาวเพื่อการทำประมงขนาดเล็กอย่างยั่งยืน และขจัดความหิวโหยและความยากจน โดยการใช้แนวทางระบบนิเวศน์ กรอบนโยบายโดยรวมเพื่อการประมงควรสอดคล้องกับกรอบวิสัยทัศน์และนโยบายระยะยาวสำหรับการทำประมงขนาดเล็ก และสิทธิมนุษยชน โดยให้ความสนใจเป็นพิเศษต่อประชาชนที่เปราะบางและกลุ่มคนชายขอบ
- 10.5 รัฐควรสร้างและส่งเสริมโครงสร้างสถาบัน และการเชื่อมโยง รวมถึงการเชื่อมโยงและการสร้างเครือข่ายระหว่างท้องถิ่นกับ ประเทศ ภูมิภาค และระดับโลก ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อให้เกิดนโยบายที่สอดคล้องกัน การร่วมมือกันระหว่างภาคส่วน และการดำเนินการตามแนวทาง

ระบบนิเวศน์แบบองค์รวมและทุกมิติในภาคการประมง ในเวลาเดียวกัน จำเป็นจะต้องมีความ
รับผิดชอบที่ชัดเจน จะควรมีการกำหนดผู้ติดต่อในหน่วยงานรัฐและเจ้าหน้าที่รัฐสำหรับชุมชน
ชาวประมงขนาดเล็กด้วย

10.6 ผู้มีส่วนได้เสียในการทำประมงขนาดเล็กควรส่งเสริมการร่วมมือกันระหว่างสมาคมวิชาชีพ
ความถึงสหกรณ์การประมง และองค์กรภาคประชาสังคม องค์กรเหล่านี้ควรสร้างเครือข่าย
และเวทีเพื่อการแลกเปลี่ยนประสบการณ์และข้อมูล และเชื้ออำนาจการมีส่วนร่วมของพวกเขา
เขาในกระบวนการกำหนดนโยบายและการตัดสินใจที่สอดคล้องเหมาะสมกับชุมชน
ชาวประมงขนาดเล็ก

10.7 รัฐควรยอมรับว่าโครงสร้างธรรมาภิบาลในท้องถิ่นอาจมีส่วนต่อการบริหารจัดการการทำ
ประมงขนาดเล็กอย่างมีประสิทธิภาพ และควรส่งเสริมตามความเหมาะสม โดยคำนึงถึงแนว
ทางการทำงานเชิงระบบนิเวศน์และความสอดคล้องกับกฎหมายของประเทศ

10.8 รัฐควรส่งเสริมความร่วมมือเพิ่มขึ้นระหว่างประเทศ ภูมิภาค และอนุภูมิภาคในการสร้าง
หลักประกันเพื่อการทำประมงอย่างยั่งยืน รัฐ รวมถึงองค์กรระหว่างประเทศ ภูมิภาคและอนุ
ภูมิภาคตามความเหมาะสม ควรสนับสนุนการพัฒนาศักยภาพเพื่อเพิ่มพูนความเข้าใจการทำ
ประมงขนาดเล็ก และช่วยให้ภาคส่วนย่อยนี้ในประเด็นที่ต้องการความร่วมมือในอนุภูมิภาค
ภูมิภาค หรือระหว่างประเทศ รวมถึงการถ่ายทอดเทคโนโลยีที่เหมาะสมและเห็นพ้องต้องกัน

11. ข้อมูล การวิจัย และการสื่อสาร

- 11.1 รัฐควรสร้างระบบการเก็บข้อมูลสถิติด้านการประมง รวมถึงสถิติด้านระบบนิเวศทางกายภาพ สังคม วัฒนธรรม และเศรษฐกิจ ซึ่งจำเป็นสำหรับการตัดสินใจในเรื่องการบริหารจัดการอย่างยั่งยืนของการทำประมงขนาดเล็กด้วยแนวคิดเพื่อการสร้างหลักประกันความยั่งยืนของระบบนิเวศน์ รวมถึงปริมาณสัตว์น้ำที่มีอยู่ ในลักษณะโปร่งใส นอกจากนี้ ยังควรพยายามสร้างสถิติด้านการแบ่งแยกเพศในสถิติทางการ รวมถึงสถิติที่ช่วยทำความเข้าใจและการเห็นความสำคัญของการทำประมงขนาดเล็ก พร้อมทั้งองค์ประกอบต่าง ๆ รวมถึงมิติทางสังคมและเศรษฐกิจด้วย
- 11.2 ผู้มีส่วนได้เสียทุกฝ่ายและชุมชนชาวประมงขนาดเล็ก ควรเห็นความสำคัญของการสื่อสารและข้อมูล ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการตัดสินใจที่มีประสิทธิภาพ
- 11.3 รัฐควรพยายามป้องกันการทุจริต โดยเฉพาะด้วยการเพิ่มความโปร่งใส การแสดงความน่าเชื่อถือในการตัดสินใจ และเพื่อให้หลักประกันว่าจะมีการตัดสินใจที่ยุติธรรมในทันที และโดยอาศัยการมีส่วนร่วมและการสื่อสารที่เหมาะสมกับชุมชนชาวประมงขนาดเล็ก
- 11.4 ทุกฝ่ายควรถือว่า ชุมชนชาวประมงขนาดเล็กเป็นผู้มี ให้และรับความรู้ เป็นเรื่องสำคัญมากที่จะต้องเข้าใจความจำเป็นของชุมชนชาวประมงขนาดเล็กและองค์กรของพวกเขาในการเข้าถึงข้อมูลที่เกี่ยวข้อง เพื่อช่วยพวกเขาให้สามารถจัดการกับปัญหาที่มีอยู่และเสริมพลังพวกเขาให้ปรับปรุงการทำมาหากินของตน ความต้องการข้อมูลเหล่านี้ขึ้นอยู่กับประเด็นที่เกิดขึ้นกับชุมชนและความกังวลมิติทางชีวภาพ กฎหมาย เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมของการทำประมงและการทำมาหากิน
- 11.5 รัฐควรสร้างให้เกิดความมั่นใจว่า ข้อมูลที่จำเป็นสำหรับการทำประมงขนาดเล็กอย่างรับผิดชอบและการพัฒนาที่ยั่งยืนมีอยู่และให้ได้ รวมถึงการทำประมงที่ผิดกฎหมาย ไม่มีการรายงาน และไม่มีการควบคุม ข้อมูลนี้ควรเกี่ยวข้องกับความเสี่ยงที่จะเกิดภัยพิบัติ การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ การทำมาหากิน และความมั่นคงทางอาหาร โดยให้ความสนใจเป็นพิเศษต่อสถานการณ์ของกลุ่มคนที่เปราะบางและกลุ่มคนชายขอบ ควรมีการพัฒนาแบบข้อมูลที่มีความต้องการข้อมูลต่ำสำหรับสถานการณ์ที่ขาดข้อมูล
- 11.6 ทุกฝ่ายควรให้หลักประกันว่า ความรู้ วัฒนธรรม ประเพณี และวิถีปฏิบัติของชุมชนชาวประมงขนาดเล็ก รวมถึงชนพื้นเมือง จะได้รับการยอมรับ และได้รับการสนับสนุน และมีการส่งต่อข้อมูลเหล่านี้เข้าสู่กระบวนการธรรมาภิบาลท้องถิ่นและการพัฒนาที่ยั่งยืน ความรู้เฉพาะของชาวประมงผู้หญิงและแรงงานภาคประมงจะต้องได้รับการยอมรับและสนับสนุน รัฐควรสอบสวนและบันทึกองค์ความรู้และเทคโนโลยีการทำประมงดั้งเดิมตามประเพณี เพื่อประเมินการประยุกต์ใช้ในการอนุรักษ์การทำประมงอย่างยั่งยืน

- 11.7 รัฐและฝ่ายอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ควรให้การสนับสนุนแก่ชุมชนชาวประมงขนาดเล็ก โดยเฉพาะชนพื้นเมือง ผู้หญิง และผู้ที่ต้องพึ่งพาการประมงเพื่อการยังชีพ รวมถึงความช่วยเหลือด้านวิชาการและด้านการเงินตามความเหมาะสม เพื่อการจัดระบบ รักษา แลกเปลี่ยน และปรับปรุงองค์ความรู้ดั้งเดิมเกี่ยวกับทรัพยากรสิ่งมีชีวิตในน้ำ และวิธีการทำประมง และปรับปรุงองค์ความรู้เกี่ยวกับระบบนิเวศทางน้ำ
- 11.8 ทุกฝ่ายควรส่งเสริมให้มีข้อมูล ช่องทางถ่ายทอดและการแลกเปลี่ยนข้อมูล รวมถึงทรัพยากรน้ำข้ามพรมแดน โดยการสร้างหรือการใช้เวทีและเครือข่ายที่มีอยู่และเหมาะสมในระดับชุมชน ประเทศ อนุภูมิภาค และภูมิภาค รวมถึงการไหลสองทางไปกลับของข้อมูล แนวราบและแนวตั้ง เมื่อคำนึงถึงมิติทางสังคมและวัฒนธรรมแล้ว ควรมีแนวทาง เครื่องมือ และสื่อที่เหมาะสมที่จะนำมาใช้เพื่อการสื่อสารและพัฒนาศักยภาพสำหรับชุมชนชาวประมงขนาดเล็ก
- 11.9 หากเป็นไปได้ รัฐและฝ่ายอื่น ๆ ควรให้หลักประกันว่า จะมีเงินทุนสำหรับการวิจัยการทำประมงขนาดเล็ก และควรสนับสนุนการเก็บข้อมูลแบบร่วมมือและมีส่วนร่วม การวิเคราะห์ และการวิจัย รัฐและฝ่ายอื่น ๆ ควรพยายามบูรณาการความรู้จากการวิจัยนี้เข้าสู่กระบวนการตัดสินใจของตน องค์กรและสถาบันวิจัยควรสนับสนุนการพัฒนาศักยภาพเพื่อให้ชุมชนชาวประมงขนาดเล็กมีส่วนร่วมในการวิจัยและการใช้ประโยชน์จากผลการวิจัย ลำดับความสำคัญของงานวิจัยควรเป็นความเห็นพ้องต้องกันผ่านกระบวนการหรือที่เน้นบทบาทของการทำประมงขนาดเล็กในการใช้ประโยชน์ทรัพยากรอย่างยั่งยืน ความมั่นคงทางอาหารและโภชนาการ การขจัดความยากจน และการพัฒนาที่เสมอภาค รวมถึงการบริหารจัดการความเสี่ยงจากภัยพิบัติและการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ
- 11.10 รัฐและฝ่ายอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องควรส่งเสริมการวิจัยสภาพการทำงาน รวมถึงแรงงานอพยพ ด้านประมงและแรงงานในภาคประมง สาธารณสุข การศึกษา การตัดสินใจ ฯลฯ ในบริบทของความสัมพันธ์ทางเพศ เพื่อประโยชน์ในการจัดทำยุทธศาสตร์เพื่อให้หลักประกันว่าชายและหญิงในภาคประมงจะได้ประโยชน์ที่เท่าเทียมกัน ความพยายามที่จะให้ความเสมอภาคหญิงชายนั้น ควรรวมถึงการวิเคราะห์มิติทางเพศในช่วงการกำหนดนโยบาย แผนงานและโครงการสำหรับการทำประมงขนาดเล็ก เพื่อพัฒนากิจกรรมที่เน้นบทบาทหญิงชาย ควรมีการใช้ตัวชี้วัดบทบาทหญิงชายเพื่อติดตามและแก้ไขปัญหาค่าความไม่เท่าเทียมทางเพศ และเพื่อประเมินว่ากิจกรรมนั้นมีส่วนก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางสังคมอย่างไร
- 11.11 ควรตระหนักถึงบทบาทของการทำประมงขนาดเล็กในการผลิตอาหารทะเล รัฐและฝ่ายต่าง ๆ ควรส่งเสริมการบริโภคอาหารและผลิตภัณฑ์จากทะเลในแผนการศึกษาด้านการบริโภค เพื่อเพิ่มจิตสำนึกในประโยชน์ทางด้านโภชนาการของการบริโภคอาหารทะเล และถ่ายทอดความรู้ในการประเมินคุณภาพของอาหารทะเลและผลิตภัณฑ์จากอาหารทะเล

12. การพัฒนาศักยภาพ

- 12.1 รัฐและฝ่ายอื่น ๆ ควรส่งเสริมศักยภาพของชุมชนชาวประมงขนาดเล็กเพื่อช่วยพวกเขาให้มีส่วนในกระบวนการตัดสินใจ เพื่อให้เกิดผลดังเช่นนี้ ควรให้หลักประกันว่า องค์ประกอบต่างๆ และความหลากหลายของภาคประมงขนาดเล็กในห่วงโซ่มูลค่านี้ จะมีผู้แทนเข้าร่วมในการกำหนดโครงสร้างผู้แทนทางกฎหมาย ประชาธิปไตย ควรให้ความสนใจเป็นพิเศษต่อความจำเป็นในการทำงานเพื่อการมีส่วนร่วมที่เสมอภาคกันของผู้หญิงในโครงสร้างดังกล่าว เพื่อความเหมาะสมและความจำเป็น ควรจัดให้มีพื้นที่และกลไกแยกต่างหากเพื่อให้ผู้หญิงรวมตัวกันเองอย่างอิสระในระดับต่าง ๆ เพื่อจัดการกับประเด็นต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับพวกเขา
- 12.2 รัฐและผู้มีส่วนได้เสียควรจัดให้มีการเสริมสร้างศักยภาพ เช่น แผนการพัฒนา เพื่อให้การทำประมงขนาดเล็กได้ประโยชน์จากโอกาสทางตลาด
- 12.3 ทุกฝ่ายควรยอมรับว่า การพัฒนาศักยภาพควรสร้างจากพื้นฐานองค์ความรู้และทักษะที่มีอยู่ และเป็นกระบวนการถ่ายทอดความรู้แบบสองทาง เพื่อจัดให้มีเส้นทางการเรียนรู้ที่ยืดหยุ่นและเหมาะสมเพื่อตอบสนองต่อความต้องการของแต่ละคน รวมทั้งผู้ชายและผู้หญิง และกลุ่มคนที่เปราะบางและกลุ่มคนชายขอบ นอกจากนี้ การพัฒนาศักยภาพยังควรรวมถึงการสร้างความสามารถในการยืดหยุ่นและปรับตัวของชุมชนชาวประมงขนาดเล็กในด้านการบริหารจัดการความเสี่ยงของภัยพิบัติ และการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ
- 12.4 เจ้าหน้าที่และหน่วยงานรัฐบาลในทุกระดับ ควรทำงานเพื่อพัฒนาองค์ความรู้และทักษะเพื่อสนับสนุนการพัฒนาการทำประมงขนาดเล็ก และความตกลงเพื่อการร่วมบริหารจัดการที่ประสบผลสำเร็จ ควรให้ความสนใจเป็นพิเศษต่อโครงสร้างที่มีการกระจายอำนาจและหน่วยงานรัฐในท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับธรรมชาติและกระบวนการพัฒนาร่วมกับชุมชนชาวประมงขนาดเล็ก รวมทั้งพื้นที่ที่ทำการวิจัยด้วย

13. การสนับสนุนการปฏิบัติ

- 13.1 ทุกฝ่ายได้รับการสนับสนุนให้ดำเนินการตามแนวปฏิบัตินี้ตามลำดับความสำคัญของประเทศและสภาพแวดล้อม
- 13.2 รัฐและทุกฝ่ายควรส่งเสริมให้ความช่วยเหลือเกิดประสิทธิผล และมีการใช้ทรัพยากรเงินอย่างรับผิดชอบ ขอให้พันธมิตรการพัฒนา องค์การชำนาญพิเศษแห่งสหประชาชาติ และองค์การระดับภูมิภาคสนับสนุนความพยายามโดยสมัครใจของรัฐในการดำเนินการตามแนวปฏิบัตินี้ รวมทั้งความร่วมมือระหว่างประเทศซีกโลกภาคใต้ด้วยกัน การสนับสนุนดังกล่าวควรต้องรวมถึงความร่วมมือทางวิชาการ ความช่วยเหลือด้านการเงิน การพัฒนาศักยภาพของสถาบัน การแบ่งปันความรู้และการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ความช่วยเหลือในการพัฒนาโยบายการทำประมงขนาดเล็กของประเทศและการถ่ายทอดเทคโนโลยี
- 13.3 รัฐและฝ่ายอื่นๆ ทั้งหมดควรทำงานร่วมกันเพื่อสร้างจิตสำนึกเกี่ยวกับแนวปฏิบัติ เช่น การแปลเอกสารแบบง่ายสำหรับเผยแพร่ เพื่อประโยชน์ของผู้ที่ทำงานในภาคประมงขนาดเล็ก รัฐและฝ่ายอื่นๆ ควรพัฒนาชุดสื่อเฉพาะเรื่องบทบาทหญิงชายเพื่อให้มีการกระจายข้อมูลเกี่ยวกับบทบาทหญิงชาย และบทบาทของผู้หญิงในการทำประมงขนาดเล็กอย่างมีประสิทธิภาพ และเน้นขั้นตอนที่จำเป็นเพื่อปรับปรุงสถานะของผู้หญิงและงานของพวกเขา
- 13.4 รัฐควรเห็นความสำคัญของระบบติดตามผลซึ่งช่วยให้สถาบันของตนได้เข้าถึงความคืบหน้าในการดำเนินการตามวัตถุประสงค์ และข้อเสนอแนะในแนวปฏิบัตินี้ ควรรวมถึงการประเมินผลกระทบต่อความคืบหน้าของการใช้สิทธิที่จะได้อาหารอย่างเพียงพอในบริบทของความมั่นคงทางอาหารของประเทศ และต่อการขจัดความยากจน นอกจากนี้ ยังควรรวมกลไกที่ช่วยผลการติดตามผลเพื่อส่งต่อให้กับการกำหนดและการดำเนินนโยบาย ควรคำนึงถึงบทบาทหญิงชายในการติดตามผลโดยการใช้แนวทางติดตาม ตัวชี้วัด และสถิติบทบาทหญิงชาย รัฐและทุกฝ่ายควรกำหนดวิธีประเมินผลแบบมีส่วนร่วมที่เปิดโอกาสให้เกิดความเข้าใจต่อคุณูปการของการทำประมงขนาดเล็กที่แท้จริงต่อการบริหารจัดการทรัพยากรอย่างยั่งยืนเพื่อความมั่นคงทางอาหารและการขจัดความยากจนของทั้งชายและหญิงให้ดียิ่งขึ้นและทำการบันทึกเป็นเอกสาร
- 13.5 รัฐควรเลือกอำนาจให้มีการจัดเวทีในระดับประเทศ โดยมีผู้แทนจากภาคส่วนต่างๆ เข้าร่วม โดยเฉพาะผู้แทนจากองค์กรภาคประชาสังคม เพื่อกำกับการดำเนินการตามแนวปฏิบัติอย่างเหมาะสม ผู้แทนที่ถูกต้องของชุมชนชาวประมงขนาดเล็กควรมีส่วนร่วมทั้งในการพัฒนาและการประยุกต์ใช้ยุทธศาสตร์การดำเนินการตามแนวปฏิบัติและในการติดตามผล
- 13.6 องค์การอาหารและเกษตร ควรส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาแผนการความช่วยเหลือระดับโลก พร้อมกับแผนปฏิบัติการสำหรับภูมิภาคเพื่อสนับสนุนการดำเนินการตามแนวปฏิบัติ